

Tajemství
vlčích
stop

Jakub Jindra

TAJEMSTVÍ VLČÍCH STOP

Jakub Jindra

ÚVOD

Ticho. Ticho se rozléhalo na pláni. Byla celá poseta bezvládnými těly. Těly, která opustily duše. Skřeti, lidé, elfové a trpaslíci. Ti všichni byli přikryti mlhou. V pozadí se nad městem tyčil hrad. Zdi byly plně obsazené lučišnictvem a ve stínu vysoké věže stál na cimbuří král lidí. Jeho zraněná ruka a zbroj od krve dávaly jasně najevo, že byl dobrým válečníkem a bitev se nijak nestránil. Zvláště ne bitev, při kterých šlo o všechno. Sledoval to utrpení. Sledoval, jak se vrány slétávaly nad

nebohými těly. Z kdysi překrásného města se valil dým, hlavní bránu polykaly plameny.

Na poli, mezi mrtvými, stála jedna jediná postava. Bolestí přihrbená, po zelené kůži jí stékala krev. Světlá krev nepřátel, i tmavá, jeho vlastní. Široký meč s dlouhým zubem na konci čepele byl přikryt rudým závojem. Jeho těžká železná helma odkrývala jen část hrubého a drsného obličje. Byl to skart, vrchol skřetí evoluce. Nelítostný válečník, stroj na zabíjení.

„Kagarosi, tvé vojsko je poraženo,“ prolomil ticho plné napětí král Naedron, král největší říše na Khazenotu.

„Vojsko možná, ale má moc nezná hranic!“ zakřičel svým chraplavým a hlubokým hlasem. Elf stojící po boku krále namířil dlouhým lukem na osamoceného skarta.

„Pros za odpuštění a zachraň svou duši, dokud můžeš,“ zakřičel nazpět král a zvedl ruku k pokynu.

„Čas pomsty nadešel,“ řekl svá poslední slova skart, vyndal z kapsy jakýsi prsten s modrým kamenem, zvedl ruce nad hlavu a nasadil si jej na prst. Prsten se rozzářil a zem se prudce otřásla. Mezi spojenci se rozhostila panika. Král Naedron rukou vydal pokyn a elf vyslal šíp. Ten zasáhl cíl přímo do srdce a okamžitě ho usmrtil.

„Tak odchází Kagaros, král skřetů,“ odvětil král sám pro sebe.

Zem se otřásla znovu.

„Králi, podívejte!“ upozornil ho voják a ukázal směrem k pobřeží. Král se otočil a spatřil, jak se tvoří na moři vzdušný vír. Hladina se zpěnila a vír utvořil kužel vody. Královy černé vlasy rozhýbal vítr. Do moře uhodil blesk a voda se zformovala v postavu. Měla mohutné

ruce, jednoduše tvarovanou hlavu a místo nohou byla s mořem spojena jedním velkým sloupcem vody. V rukou svírala obří trojzubec z černého železa. Král údivem otevřel ústa a všichni ostatní též.

„To je stvůra z dávných časů a skart ji probudil, aby na nás přinesla zkázu,“ řekl.

„Takže světlí lidé měli opět pravdu,“ doplnil elf a dále sledoval vodního elementála v dáli. Démon se zaklonil, roztáhl ruce a vydal burácivý tón, drtící uši nejen elfí, ale i lidské. Mnoho dalších, menších, vyvstalo z mořské hladiny a společně tak utvořili řadu. Nekonečnou řadu. Dosahovali výšky dvou válečníků a v rukou svírali dlouhá černá kopí.

Přímořské hradby zachvátila panika. Vojáci se dali na útěk. Démoni zvěstovali zkázu.

„Co budeme dělat, vaše veličenstvo?“ ptal se elf.

„Budeme čekat,“ přišla klidná odpověď.

„Toto je konec. Konec tohoto města, konec našeho národa. Voda zbourá kámen, zahubí život, svět se ponoří pod hladinu oceánu. To jsou slova světlých lidí. Je po všem.“

„A Khazenot zmizí v hlubinách času,“ dodal král Naedron. „Pokud mi věříte, následujte mne. Pokud ne, pokuste se zachránit si svůj život.“

„Vždy jsem vám stál po boku, i v těch nejtěžších chvílích, a nehodlám to měnit,“ řekl elf a na králově obličeji se objevil úsměv.

Vodní stvůry se přibližovaly. Nabraly takovou rychlost, až se z nich utvořila jedna obří přílivová vlna směřující na město. Pohltila

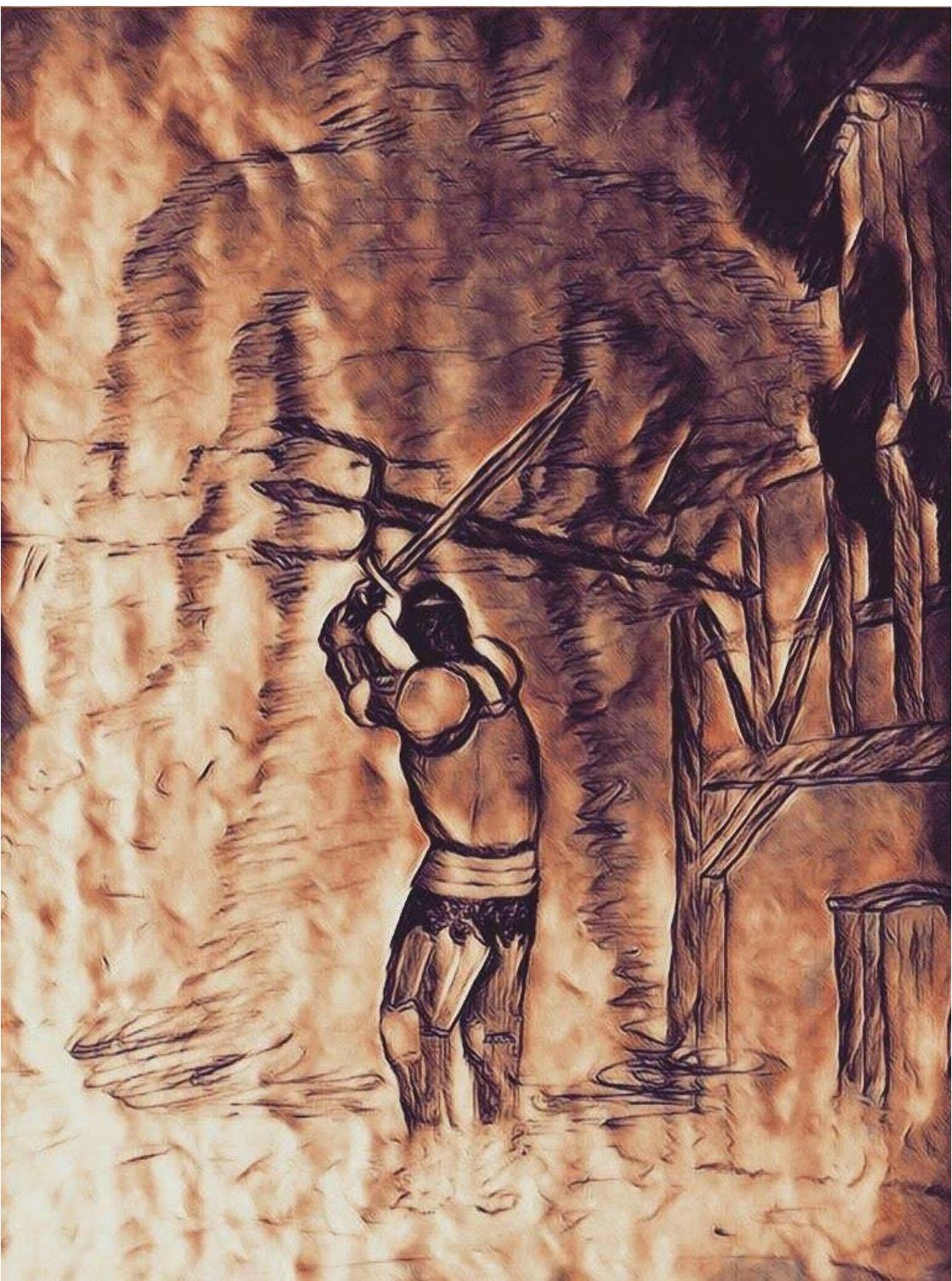
loďstvo, královské lodě, obchodní lodě a rybářské čluny. Ničila pobřeží, loděnice, sklady i příbytky. Lámala a trhala stromy z půdy, tříštila se o kameny. Nic neodolalo ničivé síle vody. Jako by se s vlnou i moře zvedalo.

Král Naedron a jeho věrný pobočník se prodrali panikařícím vojskem. Po dvou brali schody dolů, až vběhli na malé náměstí. Zem duněla. Smrtný křik se šířil městem. Král Naedron věděl, že neuteče a neměl to ani v úmyslu. Ze zad sejmul jeden a půl ruční Anian, jinak nazývaný Král mečů. Lehce namodralá čepel tohoto nádherného dlouhého meče, s jílcem pokoveným zlatem a stříbrem, byla vyrobena ze sioneli, trpasličího kovu, který pohlcoval magii. Vzácná to surovina trpasličích říší, jejíž zpracování zůstávalo přísně střeženým tajemstvím

Elf ze zad sejmul svůj dlouhý luk. Založil šíp do tětiny a namířil směrem, odkud se valila obří vlna.

„Přichází konec světa,“ prohlásil král. „Zkáza se blíží, voda polyká zemi. Já však neustoupím. Postavím se svému osudu čelem. Postavím se zkáze.“ Viděli vrchol vodní stěny.

Zem se otřásla, vlna narazila o hradbu a voda vystříkla vysoko do oblak. Kameny pukly, hradba povolila a do města vtekl proud vody. Dírou v hradbě dovnitř proudili elementálové. Nikoho nešetřili. Zmáčení vojáci se ani nestihli postavit na nohy. Nemilosrdná kopí bodala. Nastal masakr. Lidští i elfí bojovníci zběsile sekali vodu, zatímco jejich těla krvácela.

Královské nohy zmáčela vlna, která se šířila městem jako krev mezi kameny. Král Naedron a jeho věrný pobočník sledovali utrpení. Obyvatelé a vojáci utíkali v panice, mořské stvůry je však dohnaly. Zmítali se v bolestech, voda rudla.

Mělo to být vítězství. Měla to být porážka mocného Kagarose, Železného krále. Lidé, elfové a trpaslíci pospolu porazili armády Kagarosovy. Skřety, jeho houževnaté skarty, barbary a obry ze severu. Místo toho sledoval zkázu světa.

Zkřivil obličej, nasadil si královskou helmu a zařval:

„Pojď si pro mě, ty vodní bestie!“ Byl poslední, kdo kladl odpor. Stál po kotníky v rudé vodě. Největší z elementálů si ho všiml a jejich zraky se propojily. Elf pustil tětivu a vyslal šíp přímo do hlavy. Projektil proletěl skrz a v oblouku pokračoval dále. Obr zařval, zabublal, neforemnou rukou vzal kopí svých posluhovačů a vrhl jej nazpět. Elf jen stihl dát ruce před sebe a kopí ho srazilo na zem. Padl na rudou hladinu. Král Naedron pro svého přítele uронil slzu a s bojovým rykem se rozeběhl proti vodnímu obrovi.

Příšera pevně stiskla svůj trojzubec a bodla proti nabíhajícímu. Král ukročil a nastavil meč. Namísto, aby ho elementál svou silou rozdrtil, Anian usekl trojzubci dva zuby, jako by byly z papíru. Vodní démon se zalekl a král pokračoval. Bystrým manévrem se vyhnul dalšímu pokusu o bodnutí a přeťal trojzubec na dvě části. Doběhl k tělu zaskočeného elementála a od uskutečnění jeho plánu jej dělilo pouhé bodnutí.

Byl to démon. Držel pohromadě jen díky magii. Proto meč mečů tak snadno přeťal jinak nezničitelný kov. Neváhal ani vteřinu a zabodl

Anian přímo do vodního sloupce. Čepel zbělala. Démon křičel, bublal a prskal. Bílá záře sioneli pohltila celé jeho tělo. Světlo ustalo a padající voda zavalila krále. Hladina moře stoupala a město mizelo.

Král Naedron porazil mocného démona. Ale za jakou cenu? Nemohl se hnout. Jeho královská zbroj jej táhla ke dnu. Sledoval hladinu. Sledoval paprsky slunce, míhající se ve vlnkách od větru. Sledoval bezvládná těla spolubojovníků, jak se vznášejí nad ním jako mořští delfíni. Jako nebeští ptáci, plachtící po obloze. Držel svůj meč do poslední chvíle. Držel Anian, dokud jeho obličej neustrnul v prázdném výrazu. Moře si vzalo meč králů, jako odplatu za porážku Manuaha, strážce oceánu. Největší říše světa se staly jen vzpomínkou.

Píše se rok osm set dvacet po pádu Khazenotu, největšího kontinentu starých zemí...

Tajemství vlčích stop

...: Rok probuzení :...

1. OSTRÉ ZUBY ZÁPADNÍHO HVOZDU

Elfí říše se kdysi rozkládala na velkém kontinentu Zemotakie severovýchodně od Mirendie. Před osmi sty šedesáti lety však zanikla pod náporom obrů ze severu. Hlavní elfí město Tendarlis bylo zničeno a zbytku přeživších nezbylo nic jiného, než ustoupit na jejich poslední území, ostrov Edna.

Byl čtvrtý měsíc tohoto roku a tento příběh se počal odehrávat v malé vesničce Duras na západním cípu ostrova Edny. Duras bylo poklidné místo na kraji velkého hvozdu, který pokrýval západní břehy. Centrum elfí civilizace bylo daleko. Největší vzrušení, které zde elfové zažívali, byla návštěva obchodníků z hlavního města. Tedy alespoň donedávna. Okolím se začaly šířit historky o krvežíznivých vlčích. Ekosystém ostrova se počal měnit. Na denním pořádku byli zranění lovci, kteří se se škodnou zvěří nezvládali vypořádat, bylinkáři a cestovatelé, kteří mizeli na cestách, a napadení dřevorubci. Lesy byly nebezpečné a smečky vlků byly každým dnem drzejší a troufalejší.

Tento ostrov neobývali pouze elfové, ale jejich národ patřil mezi největší. Jejich území pokrývalo střední a severní část Edny, zatímco jižní skaliska a kaňony patřila trenaurům, statným, statečným a hrdým křížencům býka a člověka, vzdáleným bratrům minotaurů. Velký a hustý les na východním pobřeží, zvaný Marwood, patřil elfím bratrům, odlišným svou do fialova zbarvenou kůží. Jejich les bylo posvátné a překrásné území, které stálo za návštěvu, a to hlavně kvůli nádherným růžovým jezírkům.

Elfové, většinou štíhlí, obratní a vytrvalí, obdařeni dlouhými špičatými ušima, vynikali bystrým sluchem a dokonalým zrakem. Byla to mírumilovná stvoření, oddaní následovníci Ferena a Oridia. Mirilas Kardon, dvaadvacetiletý elf, který již dlouhá léta bydlel sám,

právě vylehával na placatém kameni před svým domem. Odpočíval a plnými doušky si vychutnával klid přírody. Naslouchal šumění listů v korunách stromů a příjemnému štěbetání vyzpěvujících ptáčků. Bylo k večeru a Duras se pomalu zahalil do dlouhých stínů velkého hvozdu.

Okolím se rozlehlo temné a pronikavé zavytí vlků. Mirilas se lekl a otevřel oči. Podepřel se lokty a zahleděl se mezi stromy. Spatřil dva vlky, možná tři. Možná to byla celá smečka. Viděl záblesky jejich očí ve stínech. Pozoroval je a oni pozorovali jeho, dokud opět nezmizeli hluboko v lese. Troufali si stále blíž. Jejich sebevědomí rostlo a zábrany polevovaly. Vesnice byly plné kořisti. Mnohokrát je Mirilas ráno vídával, jak se potulují na loukách a v polích. Hluku se již nebáli.

Protřel si unavené oči a vstal. Měl se na večer sejit s místním zemanem Naertonem, který vlastnil Duras a přilehlé okolí, a potřeboval pomoci. Vždy se snažil být milý, když něco potřeboval, ale skoro nikdo ho tu neměl rád. Ani jeho vlastní bratr, který pro něj tuto vesnici spravoval, jej nemohl vystát, ale zeman mu dobře platil. Chtěl mít po svém boku někoho, komu věří.

Mirilas oprášil svůj zadek a vyšel ze zahrady na udržovanou kamennou cestu. Přes všechny své negativní vlastnosti se zeman o vesnici dobře staral. Ne kvůli obyvatelům, ale aby před šlechtou jeho léno vypadalo důstojně. Sami elfové se velice rádi starali o své zahrádky. Měli je nádherně upravené. Nechyběly okrasné keře, kvetoucí ovocné stromy, umělá jezírka a zákoutí pro odpočinek. Elfi zahrada byla vždy chloubou svého majitele.

Mirilas minul patrový dům s obrovským vývěsním štítem nad vchodem. Byl na něm vyryt nápis: Alchymistické zboží. V tom domě bydlel jediný alchymista široko daleko v okolí. Byl trochu výstřední a některým dokonce naháněl strach. Jenže když bylo třeba, dokázal pomoci. Znal i exotické byliny z dalekých krajů kudáciho poloostrova a divoké byliny Zemotakie. Znal všechny jejich účinky a kde je hledat. Právě západní hvozd byl známý pro svou hojnost bylin.

Elf prošel okolo studny na rozcestí, které tvořilo náves. Minul velkou hospodu a zastavil se před patrovým domem, sídlem zemana Naertona. Byla to bílou barvou natřená hrázděná stavba. Její zdobené okenice a čela byla po krajích zkrášlena malovanými květinami. Byla to poněkud jednoduchá ozdoba, do vesnice však vhodná. Mirilas zaklepal zdobným kovááním na bukové dveře. Ustoupil. S rychlým cvaknutím kliky se dveře otevřely. Stanul v nich zemanův bratr Kairos, rychtář, který se mimo vesnici staral i o zemanova čerstvě narozeného syna. Jméno prcka si Mirilas nepamatoval.

„Zdravím, Mirilasi. Co potřebuješ?“ otázal se. Vypadal nevyspale. Jeho synovec mu musel dávat hodně zabrat.

„Potřebuji mluvit s tvým bratrem,“ odpověděl.

„To jsem si tak trochu domyslel. Mě spíš zajímá, čeho se to týká?“ pokoušel se Kairos napodruhé. Zdál se být podrážděný, Mirilas mu to ale nevyčítal.

„Mám doručit dopis do Lenasu. Tvůj bratr říkal, ať se večer stavím.“

„V tom případě pojď dovnitř.“ Mirilas vešel do dlouhé chodby se čtyřmi dveřmi a jedněmi schody na opačném konci. Zdi byly

lemované dřevěným obkladem a na stěnách visely dva malé obrazy s portréty elfů. Na zemi od vchodu až ke schodům ležel úzký tmavě červený koberec se žlutým vzorem. Zeman Naerton nepochybně sázel na první dojem. Taková dekorace jej musela stát jmnění.

Kairos vyvedl Mirilase po točitých schodech ke dveřím v prvním patře a pak jen rychle řekl:

„Tudy,“ a sešel zpátky dolů.

Elf uchopil železnou kliku a otevřel. Vstoupil do prostorné, bohatě zdobené místnosti. Nechyběly porcelánové sošky na podstavcích, olejové obrazy a nádherný nábytek, dýhovaný vzácnými dřevinami. To vše mělo na první pohled zaujmout. U velkého stolu na pohodlné židli seděl tlustší černovlasý elf. Ten, jenž si hověl na podušce, byl zeman Naerton. Na stole měl dva měšce zlatých, hromadu pergamenů a pohrával si s lesklým náhrdelníkem.

Mirilase si zeman ani nevšiml, a tak za sebou elf hlasitěji zabouchl dveře. Obloustlý šlechtic jej spatřil a nejprve si Mirilase přeměřil ostrým pohledem. Až když si vše v hlavě urovnal, tak se teprve pouсмál.

„Ale... Pan Kardon,“ pokynul Mirilasovi, aby šel dále. „Prosím, vezměte si židli a posaďte se,“ prokázal neobvyklé gesto a ukázal na židli přistavenou pod velkým oknem. Když se Mirilas usadil, zeman se narovnal a s významným pohledem začal: „Jsem rád, že jste dorazil. Dopis mám zde. V žádném případě neotevírat! Předejte jej stařešinovi Natanielu Miltonovi z Lenasu.“ Mirilas stařešinu Miliona moc dobře znal a znal i jeho syna Menathiela. Často za nimi cestoval hvozdem. Byli dobří přátelé a obyvatelé Lenasu Mirilase považovali za jednoho

z nich. To byl odkaz, který tam zanechal Mirilasův otec. Lenas byla lidská osada, jedna z mála na tomto ostrově. „Nemusím doufám připomínat, že potřebuji doručit dopis co nejdříve. Nejpozději zítra ráno.“

„Já vím.“

„A dále,“ zdůraznil důležitost následující věty gestem pravé ruky, „potřebuji okamžitou odpověď. Jakmile stařešina Milton dopis napíše, vyrazíte zpátky. Budu vás očekávat nejpozději k večeru.“

„Rozumím.“ Mirilas vzal dopis z mahagonové desky stolu a schoval jej do kožené příruční brašny. „Můj pane?“ zkusil využít jeho dobrého naladění. „Smím se zeptat, čeho se ten dopis týká?“ Měl tušení.

Zeman na něj nejprve upřel zrak. V hlavě si vyhodnotil, jak k oné otázce přistoupit a jakým způsobem zareagovat. „To vás nemusí zajímat, pane Kardone. Možná že jste stále zvyklý na chování vašeho otce, ale Nandrael už tady není. Zajímejte se o to, co se týká vás, a nestrkejte nos tam, kam nemáte. Váš otec se vždy rád šťoural ve věcech, které mu nepříslušely, a nyní je pryč, mladý elfe.“ Mirilas vzteky zaťal zuby. Naerton si musel povšimnout jeho napjatých žvýkacích svalů. Místní zeman měl s Mirilasovým otcem nesčetně rozepří. Nandrael Kardon neuměl držet jazyk za zuby a nebál se zdejšímu šlechtici postavit.

Mirilas nic neřekl. Proti urozené krvi si nesměl nic dovolit. Cítil nesnesitelnou bezmoc. „Nemám v úmyslu strkat nos do cizích věcí, můj pane. Myslel jsem, že se ten dopis týká problémů s vlky.“

„Co prosím? Jaké pak problémy?“ svrástil obočí.

„Jaké problémy?“ zopakoval Mirilas nevěřičně. „Vždyť je vídám v lesích, na polích a na loukách. Dnes večer jsem je dokonce zahlédl z vlastní zahrady. Toulali se pod hvozdem hned u vesnice.“

„Zase ty strašidelné historiky pro děti... A vy tomu snad věříte, mladý elfe? Vlci se vždy potulovali naší zemí, jen nyní z toho elfové dělají velkou věc.“

„Mluví se o tom všude. Vlci se přemnožili a jsou agresivní. I náš lovec Mienar to tvrdí.“

Zeman vzdychl, jako by ho Mirilas začal obtěžovat. Nalil si pohár vody z plechového džbánu postříbřeného přírodními ornamenty. „Pane Kardone, snad nechcete každé neštěstí připisovat vlkům jen proto, že je to momentálně v módě? Před dvěma měsíci jsem se účastnil lovecké výpravy u Dračího Špičáku a na žádné problémy jsme nenarazili. Nechápete, jak myšlení poddaných funguje. Zkrátka, když se nudí, tak si najdou nějakou novou záhadu, aby se zabavili. Aby si ty své nudné životy nějak okořenili. Nu a pak připisují každé zranění, každé zmizení a úmrtí strašlivým zlým vlkům,“ zakončil větu sarkastickým tónem.

„Tvrdíte tedy, že když to nejsou vlci, tak v našem kraji řádí loupežníci a vrazi?“

„A dost!“ vyjekl Naerton. Praštil pěstí do stolu, až rozlil svůj pohár. Mirilas ztichl. Moc dobře věděl, že poslední kousavou větou zemana jen vyprovokoval. „Patří snad Duras vám? Nebo jste snad pánem kraje? Jste akorát rozmazlený syn Nandraela Kardona, tak přestaňte šířit paniku. Jste stejný jako váš otec. Vždy, když viděl příležitost, musel šťourat, popichovat a rozvracet klid a mír!“ Zaskočilo mu a

hlasitě se rozkašlal. Úplně zapomněl na svou úlohu hodného strýčka, kterou před Mirilasem sehrával.

Mirilas se lehce pousmál. „Jsem rád, že máte vše pod kontrolou, že se na vás můžeme spolehnout, můj pane. Tak snad abych šel.“ Předchozí větu rozhodně nemyslel jako omluvu a ani to tak nevyznělo. Vrzнул židlí a postavil se.

„Ještě moment, pane Kardone,“ otřel si ústa a upravil si rozcuchané vlasy. „Tady,“ podal Mirilasovi důkladně zavázaný měch s předmětem uvnitř. „Tohle také předáte stařešinovi Miltonovi. V žádném případě to neotevírejte.“ Elf měch uschoval a opustil místnost. Sešel po schodech dolů a Kairos s ním vyšel před dům.

Slunce již zapadlo a oblohu zakryly tmavé mraky. Jejich rozpitý tvar značil dešť. Vesnické pochodně byly již zapálené. Uvnitř obydlí se svítilo a zdi elfích domků osvětlovalo nepravidelné světlo z luceren pověšených u vchodových dveří. Foukal lehký větřík a z polí vyhlížely tmavé siluety strašáků.

„Slyšel jsem bratra zase láteřit. To jsi ho zase popichoval, nebo tě vážně tak nesnáší?“ poplácal Mirilase po rameni.

„Však ho znáš, Kairosi.“

„Znám,“ přitakal. Kairos měl také urozenou krev, stejně jako jeho bratr. Jakožto mladší sourozenec však dostal po otci jen zanedbatelnou část dědictví. Nový zeman tak okamžitě začal budovat své jméno na večírcích a oslavách s pány Rualského kraje, zatímco jeho bratr se musel starat o vesnici a řešit všední problémy místních obyvatel. „Vyrážíš zítra ráno?“

„Půjdu přes noc. Tvůj bratr na to spěchá.“

„Jestli chceš, já s ním promluvíím a můžeš vyrazit brzy ráno,“ navrhl.

„To není třeba, Kairosi, ale děkuji. Tvůj bratr slíbil dobře zaplatit a mně cesta nocí nevadí. Někde v lese si odpočinu a za svítání dorazím do Lenasu.“ Mirilas miloval přírodu a její klid. Miloval cestování a výpravy. Měl prochozený snad celý Rual. Rád přespával na cestách, buď venku v přírodě, nebo pod střechou za výpomoc. Dobrodružnou krev zdědil po svém otci. Stejnou krev, díky které tehdy jeho otec odešel a už se nevrátil. Trvalo dlouho, než se Mirilas smířil s tím, že ho někde potkal smutný konec. Jeho otec by ho nikdy neopustil.

„Ty se nikdy nezměníš,“ usmál se Kairos. „Dávej na sebe pozor.“

Rozloučili se. Mirilas došel k sobě domu. Oblékl si cestovní plášť, do štíhlého měchu nasypal několik lorenů z pokladničky, vzal si dva měchy vody a dvě pochodně. Jeho dům byl zachovalý, velký a prostorný. Co se týče bohatství, tak byl Mirilas také zajištěn. To byl pozůstatek po jeho otci. Nandrael Kardon byl vážený elf, vzdělaný a zcestovalý. Byl zvědavý a ochotný, a tak se častokrát připlctl k nejrůzněšimu dění ve světě. Několikrát opustil Ednu a navštívil daleké krajiny Mirendie. Vždy pak Mirilasovi vyprávěl všemožné příběhy z cest, i když o některých i jeho syn pochyboval. Vyprávěl mu o velkých městech a o velkolepých hradech. O dalekých cestách divočinami a o nebezpečných výpravách za skřety. Mnohokrát zmínil svého vzdělaného přítele Liobalda Firenze, se kterým se namočili do mnoha nebezpečných událostí. Otec byl pro Mirilase vzorem.

Vyšel ven, uzamkl vchod a nadechl se vlhkého vzduchu. Bylo šero a na Duras dopadly první kapky. Mohl už vyrazit, ale chybělo mu

něco, bez čeho by se na delší cestu nikdy nevydal. Něco citově velmi cenného.

Zaklepal na dveře u souseda.

„Vstupte!“ ozval se Mirilasovi dobře známý hlas jeho přítele. Vstoupil tedy dovnitř a odložil si cestovní plášť. Prošel malou předsínkou a octl se v útulné místnosti, kde seděl mladý elf čtoucí knihu. Jeho dlouhé vlasy mu přepadávaly přes skloněnou hlavu a oči mu kmitaly z jednoho konce knihy na druhý.

„Ahoj, Arthane,“ pozdravil Mirilas.

„Nazdar, Mire,“ zareagoval rychle, ani neodtrhl oči od do zelena zbarveného svazku. „Co potřebuješ?“

„Ty dva tesáky, co jsem ti půjčil.“

Arthan se na hosta konečně podíval. „Zase vyrážíš do přírody?“

„Do Lenasu,“ upřesnil.

„Mám je ve sklepě na stole. Nedáš si něco k pití?“

„Dám, díky. Skočím dolů.“ Zatímco Mirilas sešel úzkým schodištěm do sklepení, Arthan odložil knížku a zalil dva bylinkové čaje. Mirilas se protáhl okolo pytlů jablek a brambor a zastavil se před čerstvě staženým králíkem, pověšeným za nohy ke stropu. Na dřevěném stolku ležely dva tesáky. Byly to delší nože vhodné pro lov a sebeobranu. Mirilas je často brousil, čistil a udržoval jejich lesklou ocel. Na čepeli jednoho z nich bylo vyryto jeho jméno. Byl to dárek od otce, který dostal ve svých jedenácti letech. Byla to jeho první opravdová zbraň. Připadal si s ním tehdy jako velký válečník, avšak otec ho tím chtěl naučit zodpovědnosti.

Oba tesáky vzal a zastrčil si je k pasu. Vyšel zpět po schodech nahoru a posadil se vedle Arthana.

„Pan důležitý se zase nenechal odbýt, co?“ odhadl Arthan a společně se napili.

„Snažil se být milý jako vždy, ale také jako vždy mu to moc nešlo,“ pousmál se Mirilas.

„To by mě zajímalo, co kuje tentokrát. Pamatuješ, jak tehdy nechal vystěhovat mlynáře Leona a zabral jeho mlýn i s pozemky? Není náhoda, že se tam pak nastěhoval ten obchodník z Arenu,“ zavrtěl hlavou. „A co jeho bratr? Pořád pro něj otročí?“

„Sám víš, jak to mezi sebou mají. Mně ta cesta nevadí, alespoň se pozdravím s Natanielem. Jeho prcek roste jako z vody.“

„Tak ho pozdravuj i za mě.“ Usrkli další doušek.

„Co čteš?“ zajímal se Mirilas. Viděl, jak elfovy oči neustále těkají mezi ním a knihou.

„Epos o Drenarovi. Otec ho nedávno přivezl z Lotherinu. Pojednává o první válečné výpravě do Nové Země, o válce severu a jihu.“ Arthan byl sečtělý elf. Byl znám svou nadměrnou inteligencí, kterou nepochybně podědil po otci. Mirilas jej často vídával s knihou v ruce, několikrát si od něj nechával i číst pod širým nebem. Doma měl velikou knihovnu a v ní nejrůznější svazky, některé i velmi vzácné. Byli s Mirilasem přátelé už od doby, kdy se sem Arthan se svou rodinou přistěhoval. Dobře si rozuměli. Byl něco jako bratr, kterého nikdy neměl.

„Nedovedu si to představit,“ zasnul se Mirilas. „Tisíce vojáků, jak se řežou. Bitvy a války.“

„Musí to být úžasný pocit vědět, že jsi součástí historie. Lidé z Nové Země mají prý černou kůži, jsou velcí a silní. Kam až jejich obrovská říše sahá, to nikdo neví. Značná část Drenarovi armády zahynula hlady a žízni, všechny koně umořili v poušti a zbytek císařští vojáci hnali přes Velké moře zpět na sever. A kudáci jim při ústupu rozhodně nepomohli.“ Mirilas se ztrácel. Byl rád, že si vůbec pamatoval povstání Černého prince.

„Plánuju v brzké době vyrazit do Mirendie. Čekám na to už dlouho a teď tady není otec, aby mi to zakazoval.“ Poslední souvětí řekl otci na truc. Přestože to nemohl slyšet, tak se mu ulevilo.

„Říkal jsem si, kdy se konečně odhodláš.“

„Otec mě od toho neustále odrazoval, ale teď už jsem dospělý. Chci vidět velký kontinent a majestátní říši lidí.“

„Abys nebyl zklamaný,“ ušklíbl se Arthan. „Je to tam jiné, než tady.“

„No právě.“

„Lidský národ je velký. Venkov chudý a nebezpečný. Lidé jsou horkokrevní, vypočítaví a sobečtí.“

„Tak to jsi naprosto přesně popsal našeho zemana. A s těmi vlky to u nás také není zrovna bezpečné, takže nic nového. Navíc jsem v zimě narazil na pana Namuru, když tudy projížděl, a celé odpoledne jsme se mydlili meči na břehu Karkasu. Dal mi pár užitečných rad ohledně soubojů.“

„On je válečník?“

„Ne, obchodník.“ Arthan pozvedl jedno obočí. „Otec se s ním znal. Byli dobří přátelé. Má vlastní loď a často vyplouvá do Mirendie,“ vysvětlil.

„Mirilasi, jedno odpoledne z tebe neudělá válečníka,“ rozesmál se.

„Já vím, Arthane, ale už mě to tu nebaví. Nudím se a chci objevovat svět. Tátovi se to podařilo, tak proč ne mně? Nezlob se, ale musím jít, abych se schoval do hvozdu, než se rozprší. Oblečení by mi, u všech bohů, neuschlo.“

„Jen běž a dávej na sebe pozor. Ať tě provází Feren.“ Rozloučili se a Mirilas vyšel ven.

Rozpršelo se, jak se obával. Okolí vesnice se zahalilo do tmavě šedého závoje oparu a zem skrápěla provazce deště. Zapálil jednu ze svých pochodní. Rychle vyrazil, aby se co nejdříve schoval pod husté koruny hvozdu.

Děšť zesílil, jeho oblečení ve chvíli promoklo. Mirilasovi to ale nevadilo. Miloval přírodu a dokázal si najít její krásu i v pochmurném počasí. První stromy dešť zmírnily a nakonec se mu nad hlavou utvořil deštník z hustého listí. Odepnul měch s vodou od opasku, aby zahnal žízeň. Čekala ho dlouhá cesta do sousední osady. Dala se zvládnout za jedno odpoledne, ale plánoval v lese nocovat.

Trvalo nějakou dobu, než kapky prosákly skrze koruny stromů a nakonec zvlhla i vyšlapaná lesní cesta. Aby se vyhnul blátu, šel mimo pěšinku po kořeny zpevněné půdě. Děšť utichal, jak se nořil hlouběji do lesa, a postupně slábl.

Blížila se půlnoc. Elf se rozhodl rozdělat oheň. Vzduch se přeci jen ochladil a bezvětrí lesa udržovalo vlezlou vlhkost. Podařilo se mu najít suché větve pod vyvrácenými kořeny širokého buku. Na okraji cesty si připravil ohniště. Do jeho základu zasunul dohořívající pochodeň. Plameny osvítily blízké okolí a Mirilas se konečně trochu ohřál. Ednu sice zasáhly teplé proudy z jižních moří, lesy však byly zrádné.

Nacházel se v nejhlubší části hvozdu, kde bylo hrobové ticho. Jediným zvukem v okolí bylo praskání ohně, občasné zahoukání sovy a dopady kapek na listy. Pohodlně se usadil do mechu. Přemýšlel, jaký dopis chce pan Naerton doručit do Lenasu. Jaký obchod za tím stojí? Durasský zeman byl mimo jiné i velice dobrý obchodník. Byl důvtipný a mazaný. Pravděpodobně to bylo tím, že svou energii plně věnoval těm, kterým mohl pochlebovat. Ostatní ho nezajímali. Mirilas se poškrábal na hrudi. Z kožené brašny vytáhl měch, který měl předat. Prsty osahal předmět uvnitř. Byl to přívěšek s řetízkem. Cítil na něm ornamenty. Že by ten náhrdelník, co jej zeman žmoulal v prstech? Odložil brašnu a lehl si na bok. Poslouchal sovu, jak houká v dáli. Vnímal praskání hřejícího ohně. Ještě než dopadly poslední kapky deště, tak usnul.

Mirilas se leknutím probudil. Něco zaslechl. Vzdálené zavytí? Bylo hrobové ticho a naprostá tma. Červené uhlíky už jen doutnaly. Ze stromů na zem padaly ojedinělé kapky, déšť dávno ustal. Opatrně

pohnul hlavou, zašumělo listí, nic v té tmě ale neviděl. Nastražil své elfí uši a zatajil dech. Bylo ticho.

Křup! Mirilas vyskočil na nohy a sáhl do pláště pro tesák. Nebyl tu sám. Pod něčím praskla větvička. Ohniště vysílalo pouze slabou oranžovou zář z rozpálených uhlíků. Do Mirilase se opíral chladný noční vánek. Slyšel tep vlastního srdce. Hlavou mu proletěly všechny ty historky, které se teď Ednou šířily, o ztracených, napadených a vlky roztrhaných pocestných. Ať už vrahové, zloději, nebo přemnožení vlci, žaludek měl snad až někde na zemi. V pravé ruce pevně svíral tesák, připraven na cokoliv.

Byl schopen rozeznat tvary pouze v blízkém okolí. Hned za prvními stromy byla tma, jako by tam končil svět. Stoupl si na

vyšlapanou cestu, aby jej přestala oslňovat záře doutnajícího popela. Očima se snažil zachytit jakýkoliv pohyb. Možná vlk ucítil pichlavý kouř Mirilasova ohniště a zavytí znamenalo volání o pomoc. Možná je teď v okolí více vlků, kteří se seběhli dohromady. Možná se už neozve žádné další vytí, protože zpozorovali vetřelce ve své blízkosti. Jeho tep sílil jak válečné bubny. Ruce se mu klepaly. Sval pravé paže měl v křeči. Stále míhal očima ze strany na stranu a v temném okolí se snažil zachytit jakýkoliv pohyb. Už si ani nevzpomínal, odkud vyšlo první zavytí.

Zdalo se mu to, nebo právě zahlédl odlesk očí ve svahu naproti? Dvě lesklé tečky zmizely. Jestli to byly vlčí oči, určitě o něm věděli. Snažil se dále pátrat. Viděl siluetu něčeho černého. Mohl to být huňatý ocas. Nebo to byl jen keř rostoucí vedle kamene? Nejevil žádnou známku pohybu. Něco se náhle mihlo mezi kmeny! Dvě lesklé tečky tentokrát nezmizely. Jejich pohled probodával Mirilase a zorničky hrály všemi barvami. Jsou tady. Teď už to věděl. Sledovali ho celou tu dobu a pomalu se přibližovali. Jsou opatrní a čekají na tu správnou příležitost. Anebo to snad není vlk? Možná je to jen liška, nebo divoké prase. Přestal sledovat pichlavý zrak. Zkusil zaostřit na místo, kde spatřil odlesk očí prvně. Nebylo tam nic. Ať pátral, jak pátral, nenašel ani tu černou siluetu.

Zašustilo listí kdesi za Mirilasovými zády. Prudce se otočil, ale opět nic. V noci uprostřed hvozdů ani elfí zrak nestačil. Světlo! Sehnul se, popadl suché roští a vhodil jej do ohniště. Lístečky zapraskaly a rychle vzplály. Jasně plameny osvětlily blízké okolí, ale také oslnily Mirilase. Doufal, že vetřelce zastraší. Neviděl do dále, ale jasně rozpoznával

předměty ve své blízkosti. Jako by stál na malém ostrůvku uprostřed ničeho. Odlesk očí vpředu, zašustění vzadu. Musí tu být minimálně dva. Možná je jich více. Obešli si ho, aby mu nedali žádnou šanci. Elf vytáhl i druhý tesák. Nemohl se dát na útěk. V naprosté tmě by ani nevěděl, kam běží. Ukázal by slabost a vlci by ho uštvali. Musel setrvat na místě. Možná je odradí oheň.

Na okraji, kde končilo nepravdělné světlo plamenů, se něco prosmýklo mezi kmeny. Byl to kožich? Musel to být kožich. Mirilas se tím směrem otočil. Stál zády k promáčené cestě. Jeho dlouhé uši zbystrily. Uslyšel lepivý zvuk bláta, čvachtnutí a vrkot. Prudce se otočil, střetu však nezabránil. Šedý vlk skočil.

Mirilas neměl čas přemýšlet a zvíře reflexivně srazil do ohniště. Zavrával a padl zády do bláta. Vlk pronikavě zakňučel. Vyskočil z plamenů, aniž by věnoval sebemenší pozornost doutnající srsti. Mirilas se pomalu postavil. Zvíře opatrně kroužilo okolo něho. Zabořilo drápy do hlíny, tentokrát to ale Mirilas očekával. Ohnal se tesáky a zvíře řízl do hlavy. Zakňučelo a zmizelo ve tmě stejně tak náhle, jako se zjevilo.

„Zdrhej, ty všiváku!“ zakřičel za ním. Sklopil ruce a oddech si. Při tom všem zapomněl na skutečnost, že by jich mohlo být více. Ostré zuby se mu zahryzly do paže. Druhý vlk jej trhnutím stáhl k zemi. Mirilas se instinktivně ohnal pravou rukou, ve které stále svíral svůj druhý tesák. Zabodl se vlkovi do břicha. Zvíře uskočilo a Mirilasovi z ruky vyklouzla krvavá zbraň. Pokusil se vstát, jenomže rozzuřený vlk po něm znovu skočil. Zabořil drápy do jeho hrudi a elfa opět povalil. Mirilas jen tak tak stihl uchopit vlčí hlavu. Držel ji co nejdále.

Zvíře se celou svou váhou snažilo přetlačit oslabeného Mirilase. Snažilo se vykroutit a vysmeknout. Elf cítil, jak mu studené bahno prosakovalo skrze oblečení. Cítil, jak mu levá ruka pulzovala, když po ní stékala teplá krev. Neměl mnoho času. Každou chvílí se vlk mohl dostat ze sevření. Mirilas zaťal zuby. Pohnul zraněnou rukou a nahmatal tesák v blátě. Co nejpevněji jej uchopil a začal bodat, dokud zvíře nepovolilo a bezvládně nepadlo na něho. Jeho zuby cvakly naposledy.

Bylo ticho. Zraněný elf ze sebe svalil mrtvé zvíře. Upustil tesák na své břicho poskvrněné vlčí krví a poraněnou ruku položil vedle sebe. Skrze koruny stromů se snažil najít hvězdy na nebi. Sledoval zářivé tečky na černé obloze. Vnímал pulzující bolest v levé paži. Myslel na svůj domov, na sluncem zalité louky a pole okolí Durasu. Nic jiného v hlavě neměl. Vůbec nemyslel na to, že by v okolí mohli být další vlci, že by mohl vykrváct, nebo že by snad upadl do mdlob. Jen ležel a dlouho sledoval hvězdy.

Bolest v ruce sílila. Jako by mu do rány někdo dloubal klackem. Adrenalin z něj pomalu vyprchával a jeho dech zpomaloval. Z pravé strany se do něj opíral studený noční vánek, z levé jej zahřívalo teplo ohniště. Obtížně se překulil na levý bok a podíval se na zranění. Přemýšlel nad tím, co se vlastně odehrálo. Ani netušil, jak dlouho tu ležel. Podepřel se pravou rukou a posadil se. Z levé ruky vytékala krev a kapala mu do klína. Odvázal od pasu měch vody a ránu si vyčistil. Byla hluboká až na kost a kůže roztrhaná. Mohl vykrváct. Musel vyhledat pomoc. Rozřízl kus svého pláště a zaťal zuby. Jeho část nacpal

do rány a pak ji celou obvázal. Zuby skousl uzal a silně ho utáhl. Dlouhý řev se nesl okolím a ještě se několikrát vrátil. Opět padl zády do bahna. Byl vyčerpaný.

Měl strašlivou žízeň. Jeho tělo si říkalo o tekutiny. Odepnul druhý měch, polovinu ho vypil a zbytek si vylil na hlavu. Nejprve se znovu posadil a pak se ztěžka postavil. Pravou rukou se očistil a rozhlédl se. Bylo naprosté ticho. Ohniště jen doutnalo. Podíval se na obvázanou ruku. Prosakovala pouze malá rudá skvrna. Moc se nevyznal v anatomii těla. Jeho otec ho ale naučil pár základních lékařských triků. Když rána krvácí, musí se obvázat. Pokud stále prosakuje a krvácení je opravdu silné, musí se končetina zaškrtnit nad zraněním. To u něj naštěstí nehrozilo. Beztak by bez odborné pomoci léčitele vydržel jen pár hodin.

Sehnul se pro své dva tesáky a zasunul je k pasu. Obličej zkřivil bolestí, jak ho zaštípala rozdrásaná hrud'. Zahleděl se na nehybně ležícího vlka, na jeho dlouhou srst od krve a na jeho rozpárané břicho. Mirilas se náhle začal klepat zimou. Studené bahno a mokré oblečení chladilo. Sebral druhou pochodeň a zasunul jí mezi uhlíky. Ta vzplála a vyrazil směrem k Lenasu.

Neměl představu o času. Jak dlouho vlastně spal? Přemýšlel nad tím, co se v poslední době událo. Všechny ty historky byly pravdivé. Lesy jsou nebezpečné. Je jen otázkou času, než si vlci začnou hledat kořist i ve vesnicích. Byly časy, kdy bylo běžné nocovat v lesích. Za teplých letních nocí, za vůně pryskyřice lesních borovic. Věděl, že se musí zastavit za zemanem Naertonem, až se vrátí. Nebo ho alespoň varovat skrze rychtáře. Kdo ví, možná by svému bratrovi naslouchal.

Musí varovat pány kraje. Města by měla poslat vojáky do vesnic, aby chránila své poddané. Vždyť v Durasu nepřebývá žádná stálá hlídka. Lovci musí najít řešení.

Svívalo. Netušil, jak dlouho šel. Stromy řídly, až se před ním rozkryla pláň uprostřed lesa. Po krajích byly vykácené mýtiny a uprostřed ležela osada. To byl Lenas. Na kraji osady byla malá útulná hospoda. Na západě stáj s tažnými koňmi a na jihu obrovská pila. Bylo chladno, mokro. Na nebi zářily ranní červánky. Jediný, starý vousatý truhlář, byl takhle brzy venku. Pravidelným pohybem hobloval dlouhé prkno pod přístřeškem svého domu. Pohledem ani nezavadil o zdrceného Mirilase.

Elf se zastavil před roubenkou, kterou moc dobře znal. Onen mosazný zvonek u vchodu měl vrytý do paměti a jehličnatý věnec jakbysmet. Opřel se o zárubeň a zabouchal pěstí na dveře. Rodina Miltonových nepochybně ještě spala.

Po chvíli se ozvaly kroky. Cvakla klika a dveře se otevřely. Stál v nich stařešina Milton, dobrý přítel Mirilasova otce. Vytřeštil oči, když uzał zuboženého elfa, špinavého od bahna a krve.

„U Menerase!“ Neváhal ani vteřinu a Mirilase podepřel. Nehleděl na to, zda si zašpiní svou tmavě modrou košili, a odvedl jej dovnitř. Opatrně elfa posadil v kuchyni a zvolal: „Kiro! To je Mirilas. Přines rychle nějaké byliny od Rolfa!“ Dveřmi dovnitř nakoukla hlava Natanielovy ženy. Byla ještě rozespalá. Rukou si zakryla ústa a vyběhla ven.

„Děkuji, Natanieli.“ Pan Milton byl stařešina osady Lenas. Slovo stařešina ale nebylo výstižné, starý ještě opravdu nebyl. Jeho otec zemřel mladý. Zdědil osadu ve svých třiceti letech a od té doby se staral o její obyvatele. Je pravda, že už měl šediny a jeho knír ztrácel barvu, jinak byl ale v dobré kondici. S Mirilasovým otcem se znal ještě v době před tím, než osadu zdědil.

„Mirilasi, co se ti, u všech bohů, stalo?“ prohlédl si jeho zranění. Ve dveřích kuchyně se objevil jeho synek.

„Vlci, zatraceně,“ ulevil si. „V lese. V noci mě přepadli.“

„To vypadá ošklivě. Moc ošklivě,“ zastavil se pohledem na obvázané ruce. „Menathieli, vezmi džbán a doběhni pro vodu.“ Jeho syn zmizel ve dveřích. „Musíme to vyčistit a převázat čistou látkou. Doufám, že rána už nekrvácí. Zatracení vlci,“ povzdechl si. „Nejsi jediný, Mirilasi. Před pár dny z lesa vyhnali starého Rendla. Hnala se za ním smečka divokých vlků. Kde se tady zatraceně berou?“ Vrzly vchodové dveře a kuchyní zahýbal průvan. Ozvaly se kroky po dubové podlaze. V doprovodu paní Miltonové dovnitř vstoupil postarší pán s prošedivělými vlasy.

„Bohové!“ zděsil se.

„Vlci,“ vysvětlil Nataniel a pokrčil rameny. „Podívej se mu na to, Rolfe.“ Starší pán si se vzdychnutím, starším lidem vlastním, klekl před Mirilase a uchopil jeho ruku. Opatrně zatáhl za uzel a šátek povolil.

„Hezky převázaný,“ zhodnotil. Opatrně sundal zkrvavený hadr a zkrivil obličej. „Je to hluboký. Až na kost. Ale krvácení se zastavilo.“ V ošklivé ráně se utvořil měkký strup, který jen na pár místech prosakoval čerstvou krví. Mirilas dokázal snadno rozeznat vlčí chrup.

„Tohle není dobrý,“ vzdychl. „Na takové zranění tu nic nemam. Ránu umeju a převážu čistou látkou. Paní Kiro, připravte, prosím, vodu na čaj. Udělám ho ze zlatohlávků.“ Stařešina pouze kývl na manželku a ta postavila na čaj. Mladý Menathiel mezitím na stůl přinesl džbán. Celou dobu zvědavě naslouchal.

„Už to tak moc nebolí,“ konstatoval Mirilas, Rolf se s tím ale rozhodně nehodlal smířit.

„Možná že ne teď, ale kdo ví, jak bude zejtra. Nebo za dva dny. Můžete dostat infekci. Skolí vás horečka a umřete na sněh. Potřeboval bych alchymistu.“

„Co Airach z durasu?“ vzpomněl si Nataniel.

„Ten určitě bude vědět, co dělat,“ souhlasil starší pán, jak vodou čistil ošklivou ránu. Mirilas alchymistu Airacha neměl moc v lásce a rozhodně nebyl jediný. Nebyl to žádný neřád, byl ale vzdělaný v medicíně. Vždy, když s ním Mirilas mluvil, dozvěděl se věci, které nemusel nutně znát. Choval se podivně, až výstředně. Málokdy zavítal mezi elfy. Pokud zrovna nevycházel do lesa na bylinky, anebo do hospody pro jídlo. I tak vyrážel velice brzy a vracel se pozdě večer.

„S trochou štěstí se to zahojí, ale hned, jak budeš moci, tak se stav za Airachem,“ doporučil Nataniel.

„Děkuji. Děkuji vám všem.“ Rolf přikývl hlavou a odešel. Stařešina Milton se posadil k Mirilasovi a jeho žena na stůl postavila čaj.

„Co tě sem vlastně přivádí?“

„Zeman Naerton se nechává poroučet,“ řekl. Z kapsy vytáhl zapečetěný dopis a špinavý měch. Nataniel nejprve schoval tvář do dlaní a pak si vše převzal.

„Ani mě to nepřekvapuje.“ Dopis rozbil a přečetl si jej. Mirilas uchopil dřevěný hrnek a napil se hořkého čaje.

„Co pak chce tentokrát?“

„Co myslíš?“ Nepochybně něco potřeboval. „Chce mi zaplatit, abych se vzdal své osady,“ rozesmál se. „Idiot. Nikdy bych se nevzdal Lenasu a už nikdy bych ho nepřenechal jemu.“ Rozbalil měch a vytáhl z něj lesklý náhrdelník, za který by leckde dostal jmění. „To je dar,“ zmínil.

„Dar?“

„Mirilasi, to je jen malá část toho, co slibuje v dopise.“ Položil předmět na stůl. Plamen svíčky se odrážel od jeho hladkého povrchu a jeho světlo se lámalo v drahém kameni uvnitř.

„To mu za to stojí?“ divil se.

„Aby ne. Kdokoliv jiný by to hned přijal. Vždyť bych mohl žít v luxusu do konce života. Co na tom, že bych neměl své léno, mě propůjčené králem Tanerem? Měl bych peněz, že bych si z nich postavil vilu na pobřeží.“ Očima si neustále prohlížel nádhernou cennost. „Ale nezaprodám své přátele. Chce Lenas kvůli našemu dřevařskému průmyslu. Časem by na tom vydělal mnohonásobně víc, ale jen proto, že by peníze nešly sem, ale jemu do kapsy. Z naší osady by udělal jednu obrovskou pilu. Ten idiot je dobrý obchodník, ale vůbec nerozumí lidskosti. Mně na Lenasu a jeho obyvatelích záleží.“

„Já vím,“ potvrdil Mirilas a dopil čaj. „Mám mu obratem donést odpověď.“

„Jen se kvůli němu nepřetrhni. Zůstaň chvíli, u nás jsi vždy vítaný,“ pousmál se. To právě rodina Miltonových se Mirilase ujala

poté, co jeho otec odcestoval. Byl to ještě Natanielův otec, který vzal dospívajícího elfa pod svou střechu. Jak Mirilas dosáhl dospělosti, tak se po dlouhém a těžkém období smířil s tím, že už otce nikdy nespatří. Usadil se v Durasu a žil tam sám až do dnes. Často navštěvoval Nataniela a jeho syna v Lenasu. Rád pomáhal místním a cestoval po zdejšími okolí. Někdy byl pryč i týdny. Před dvěma lety dokonce přebýval u jedné rodiny ve vesnici Nirn na jihu Arenského kraje, kde dostal za výpomoc jídlo a střechu nad hlavou. Domů se vrátil až po třech měsících.

„Možná že se chvílku zdržím,“ přijal nakonec.

„To je ono, Mirilasi. Beztak nemůžeš odejít bez odpovědi a věř mi, že ji zrovna budu psát hodně dlouho,“ pousmál se. „To víš, na dopise pro tak váženou osobu si jeden musí dát záležet,“ přidal trochu sarkasmu a mrkl jedním okem.

„Dobrá, Natanieli, stejně se potřebuju dát dohromady. Zaskočím si k jezírku.“

„Jen běž a stav se později. Vypadáš, že bys potřeboval klidnou procházku lesem. Vytáhneme kobyly, vozík a zajdeme ke studni pro vodu.“ Mirilas souhlasil. Poděkoval a vyšel před roubenku.

Podíval se na paži ovázanou čistým kusem látky. Sehnul se nad vědrem vody a opláchl si ulepený obličej.

„Mirilasi?“ Elf se otočil. Uzřel sotva náctiletého Menathielu stojícího mezi dveřmi.

„Nazdar, prcku,“ objevil se mu úsměv ve tváři. Pamatoval si ho, když byl ještě malé nemluvně. Když se batolil v trávě a neustále se vztekal.

„Vážně jsi bojoval s vlky?“ Očka mu jiskřila zvědavostí.

„Bojoval, Mene. V lese. V noci.“

„A zabil jsi nějakého?“ naznačil úder paží.

„Zabil,“ připustil. Jeho úsměv rázem vymizel. Hlavou mu probleskly vyceněné zuby, zápach z uslintané tlamy a bolest ostrých drápů, nořících se do jeho hrudi. Mladý člověk stál nehybně a hleděl na elfa. Čekal, co z něj vypadne. Mirilas vydechl.

„Menathieli, pojď dovnitř!“ zvolal jeho otec z útrob domu.

„Jsi hrdina,“ řekl jen. Ještě chvíli na něj zíral a pak zmizel ve vchodu.

Mirilas opustil osadu západní stezkou, která se ztrácela kdesi v lese. Nebyl žádný hrdina, ale hlupák. Neuvědomil si nebezpečí, které na něj ve hvozdu cíhalo. Nebezpečí, které číhá na každého. Není hrdinství zachránit si život, ale zachránit život někomu jinému. On musel jednat. Byl to boj o holý život. Nyní už se nenechá odbýt zemanem Durasu a jestli ho nevyslechne ani tentokrát, vyrazí za pánem Rualského kraje. Situace se pomalu stávala nekontrolovatelnou.

Zastavil se na kraji lesa u jezírka, do kterého se vléval malý potůček příjemně zurčící o kamení. Okolní stromy se nad ním skláněly, jako by chtěly dosáhnout na protější břeh, jako by se chtěly vidět v odrazu hladiny. Mít tak plátno a jezírko namalovat v ranním slunci.

Sundal ze sebe veškeré oblečení, hodil jej napřed a pak se sám ponořil. Drápance na hrudi zaštípal. Smysl ze sebe špínu a krev. Vymáchal své šatstvo a vylezl na břeh. Voda byla poněkud studená,

ale pocit čistoty příjemný. Oblékl se a vyrazil zpět do osady. Koupel ho probudila a také mu připomněla, že má hlad.

Pomalým krokem došel před malou hospodu a s úsměvem na rtech vstoupil. Uvnitř se posadil k prázdnému stolu a v tu ránu u něj stál hostinský.

„Zdravíčko, Mirilasi, jsem moc rád, že tě zase vidím. Jak se daří?“ Nepoznal nic. Nepostřehl obvázanou paži a dokonce si ani nevšiml potrhané košile.

„Dobré ráno, Halfe. Máš tam něco k zakousnutí?“

„Udělám ti ovesnou kaši a k tomu kousek chleba. Mam i sýr.“

„To zní výtečně,“ přikývl Mirilas. Místní hostinský Half přinesl jídlo a postavil ho na stůl. Mirilas si dopřál i dražší pochoutku, jakou byl sýr. Hostinský si ho dělal sám. Hned za hospodou měl malý výběh a v něm svou krávu Betinu.

Bylo stále brzy ráno a hospoda zela prázdnotou. Half se tedy posadil k Mirilasovi, když nemusel běhat od stolu ke stolu s korbely piva pro místní štamgasty a dřevorubce.

„Vypadáš nějak sklesle. A trošku zanedbaně,“ podíval se na košili. „Stalo se něco?“ Mirilas nevěděl, jak odpovědět. Místo slov vyndal svůj dlouhý nůž, kterým ukrojil kus chleba. Ještě před pár hodinami se jeho čepel koupala ve vlčí krvi.

„To ti zatracení vlci,“ ukázal po chvíli poraněnou ruku, kterou přes bolest nebyl schopen ani přidržet chleba. „V noci mě vyčmuchi v lese.“

„Zatracená pakáž, tyhle vlci,“ odplivl si hostinský a odřízl kus z Mirilasova pecnu. „Poslední dobou ani nevystřekuju paty z hospody.“

To Rendla nedávno hnali až vod jezera. Když jsem ho viděl, myslél jsem, že se vo něj pokouší infarkt. A pak jsem uvidél ty chlupatý bestie. Zubiska jak vostrý kudly, to ti povim.“

„Počíhali si na mě v noci,“ pokračoval. „Myslím, že byli dva.“

„To máš teda štěstí. Hiron říkal, že vlci normálně lověj ve smečkách. Tyhle bestie ale ne. No koukam, jak tě zřídili,“ přejel očima roztrhané oblečení. Elf přitom do sebe cpal již třetí krajíc chleba. Měl velký hlad.

„A co je nového v Lenasu?“ změnil téma konverzace.

„Rád bych řek, že nic, ale ty zatracený vlci nám dělaj problémy. Asi jako všude, ostatně. V noci je vobčas slychávam pod vokny, jak se procházej osadou. Ty bestie jsou den vode dne drzejší, to ti povim,“ zarazil ukazováček do stolu, aby zdůraznil důležitost tvrzení. „Já pořád říkal, že Iridanova slova nevěstěj nic dobrýho.“

„Nikdy jsem tě neměl za pověřčivého, Halfe,“ usmál se Mirilas.

„Neni to pověra, ale věštba.“ Odkášlal si: „Až přijde chlad, až přijde mráz. Až se na severu zrodí bouře, až přijde temnej mrak. Až rok probuzení přijde, svět promění se. Probudí se... Probudí se, to co navěky spáti má. Přijde soud, těžká zkouška... Změna... Ne, těžká zkouška... Kurva, nevim, nejsem básník, ale hostinskej. Co jsem chtěl říct je, že kněží ze Sandhiru na novej rok hlásali rok probuzení.“

„Já vím,“ přitakal elf, „ale to neznamená, že se každá pohroma nutně musí připisovat Iridanovým slovům.“

„A čemu jinýmu? Zatraceně, Mirilasi, lidi a elfové umíraj v lesích. Podivej se kolem sebe. Podivej se na sebe.“

„Ať už je příčinou cokoliv, problém je, že náš zeman je slepý.“

„Však vono se to tomu pacholkovi za chvilku sesype na hlavu. Je jen votázkou, kolik dalších lidí za to zaplatí. Ha,“ uchechtl se. „Jestli pak víš, kdo teď přespává u mě v hospodě? Pan Namura a jeho dva poskokové.“ Arghadan Namura byl lodní kapitán, obchodník, a jeho dva poskoci byli jeho ozbrojení ochránci. Mirilas ho až tak dobře neznal, to jeho otec se s ním znal lépe. Před pár měsíci se potkali v Durasu a pan Namura projevil zájem strávit s ním trochu času. Dokonce půjčil Mirilasovi svůj meč.

„Co dělá tady v Lenasu? Plánuje cestu se svým zbožím do Durasu, nebo se vrátí do Sandhiru?“

„Dorazil teprv včera a hned tady udělal vobchod svýho života. To víš, lidský zboží, náčiní a cetky jen tak na ostrově neseženeš. Řikal, že se chce stavit v Durasu. Když se minete tady, tak ho určitě potkáš ve svý domovině. Dáš si ještě pár preclíků?“ zeptal se, když zahlédl jen drošky.

„Ne, díky. Půjdu na vzduch,“ odmítl a na stůl položil dva loreny.

„To nemuselo bejt, Mirilasi,“ řekl hostinský, bez váhání však sáhl po mincích a schoval je do kapsy. „Stav se na voběd. Hiron v lese chytl divočáka, takže bude pečeně.“

„Rád,“ přislíbil elf a opustil hospodu. Vyšel na malý kopeček za osadou, kde padl do trávy. Přetočil se na záda a dal si ruce pod hlavu. Sledoval pomalu plující mraky na modré obloze. Zaposlouchal se do pestrých zvuků okolní přírody. Připadal si, jako když jej nic netíží. Jako by byl volný od všech starostí. Zavřel oči a zmohl ho spánek, který v noci ztratil.

Slunce pálilo. Bylo právě poledne a Mirilase probudil místní pastýř, který naháněl malé stádo ovcí. Kručelo mu v žaludku, vydatná snídaně zřejmě nestačila. Vzduchem se linula vůně opékaného masa. Podíval se na hospodu pod kopcem, ze které stoupal voňavý dým. Vstal a pomalým krokem vyrazil do osady. Konečně se trochu prospal. Cítil se odpočatý a ruka už tolik nebolela. Ani škrábance na hrudi již necítil.

Vstoupil do hospody plné lidí. Místní stařešina seděl u největšího stolu se svou rodinou. Byl zabrán do konverzace s Rolfem, postarším člověkem, který Mirilasovi ošetřil kousnutí. Nebylo těžké uhádnout, čeho se konverzace zrovna týkala. Hostinský Half roznášel korbely piva a místní lovec Hiron odřezával plátky masa z opékajícího se divočáka. To právě Hiron tehdy přivedl Mirilasova otce do Rualského kraje. Bylo to ještě předtím, než se usadil v Durasu. Naučil tehdy mladého Nandraela Kardona lovit, spřátelil ho s místními. Teprve až když potkal pana Namuru, obchodníka z Mirendie, poprvé opustil Ednu na palubě jeho lodi.

„Mirilasi!“ vykřikl od stolu Nataniel a mávl rukou. „Pojď se k nám posadit. Masa je dost, pivo chladné a zábava v plném proudu.“ Elf si přisedl. „Konečně jsi dorazil. A to jsi říkal, že spěcháš zpátky. Jen si odpočiň a zaplň žaludek dobrým masem. Hej, Half! Další porci a korbek piva!“ pokřikl v dobré náladě na hostinského.

„Děkuji, Natanieli.“

„Co ruka?“ ptal se Rolf.

„Lepší se. Bolí to jen na dotyk.“

„To pořád ještě nemusí nic znamenat.“ Rolf byl znám svou skeptičností, ale člověk v jeho letech už zažil ledacos. „Dávej na sebe pozor. Určitě si na to nech dát nějakou mast.“ Hostinský na stůl položil několik libových plátků masa a korběl piva.

„Dám. Moc děkuji za pomoc. Musíme s těmi vlky něco udělat,“ zavrtěl hlavou. „Musím se doma zastavit za rychtářem, nejlépe rovnou za zemanem, a zatlačit na něj.“

„To je jako mlátit prázdnou slámu. Nehne prstem, dokud mu to nějak neuškodí,“ mávl nad tím rukou stařešina Milton.

„Nemůžu ale jen tak sedět a čekat, až někde v lese najdu další oběť.“ Elf si vzal první sousto a zapil jej vychlazeným pivem.

„Zkus mu říct, že jestli s tím nic nehodlá dělat, tak zajdeš rovnou za pánem Rualu,“ poradil mu. „Rualskou vrchnost by to mohlo znepokojit. Ale moc bych nesázel na to, že se toho ten váš zeman zalekne. Ti vlci mu hrají do karet. Navíc kdo ví, jestli by tě na Dračí Špičák vůbec vpustili.“

„Jak by mu vlci zabijáci mohli hrát do karet?“

Stařešina se rozhlédl po okolí, zda je nikdo jiný neposlouchá, a pak spustil: „Má osada je uprostřed hvozdu,“ důležitě přizvedl obočí. „Je to nejzamořenější část daleko od civilizace. Snaží se toho využít. Možná že kdybych mu osadu přenechal, tak by s tím něco začal dělat, ale takhle ne. Doufá, že mu vlci sníží cenu Lenasu. Chce mě odsud vyhnat.“

„To je hnus.“

„To je politika,“ vysvětlil Nataniel. „Ale tyhle dvě věci jdou ruku v ruce.“

„A ty s tím nic udělat nemůžeš? Tebe přeci Rualská vrchnost vyslyší. Jsi sice člověk, ale pořád jsi jedním z nich.“

„To už jsem zkoušel. Mé slovo nemá dostatečnou váhu, protože na rozdíl od zemana Naertona nemám detailně zmapovanou každou důležitou zadnici ve svém okolí,“ zatvářil se významně. „Vždy situaci zlehčoval a mně pak došlo proč. Žádnou stálou hlídku do mé osady neposlali. Zkrátka je ta situace z jejich strany podceněná.“

„Protože potřebují důkaz!“ rozčílil se Mirilas. „Když tam přijde někdo s roztrhanou rukou, tak by s tím snad mohli něco začít dělat.“

„Spíš bys musel mít utrženou hlavu,“ dodal Rolf.

„Vždyť tam jsou vidět vlčí zuby a už tam budou napořád.“

„Rolf má pravdu, Mire. I kdyby to začali řešit, nevěnovali by tomu takovou pozornost, jakou by měli.“ Stařešina vyprázdnil svůj korbek a už mu hostinský přinášel další.

„Přeci nemohou být tak slepí. Nemohou jim být lhostejné životy jejich poddaných,“ nesouhlasil. „Edenský venkov býval bezpečné místo, teď už tomu tak není.“

„Naše životy by neměly být elfí šlechtě lhostejné, ale jejich pohled na svět je jiný, než ten náš. Žijí ve velkých městech za palisádou, anebo za zdmi svých vil někde v poklidných částech ostrova. Chodí za nimi spousta elfů se stížnostmi a žádostmi. Oni musí vytrítit ty, které považují důležité. Za mnou chodí jen těch pár lidí z Lenasu, nic víc,“ vysvětlil.

„A tohle snad není důležité?“

„Určitě je,“ souhlasil Nataniel, „ale oni to musí nechat prošetřit. Určitě se tím někteří rychtáři zabývají a je jen otázkou času, než si i vrchnost uvědomí, jaký problém jim roste pod nohama. Zatím jsou ale ztraceni v množství jiných problémů, které mají na stolech. A některé to prostě a jednoduše nezajímá.“ Mirilas tušil, koho má na mysli.

„To nedovedu pochopit.“

„Mirilasi!“ zvolal místní lovec Hiron. Posadil se ke stolu a poplácal elfa po rameni. „Slyšel jsem, co se ti v noci stalo. Jak je?“

„Žiju,“ řekl jen a podal lovcovi jeden z plných korbelů. Hiron Kurda byl již starší člověk. Vlasy mu šedivěly a vrásky se mu prohlubovaly, stále však aktivně lovil. Do lesa chodil se svým lukem, který se u něj dědil po generaci. Jeho um s touto zbraní by mu záviděl leckterý zkušený elf.

„Nejsi jedinej, koho vlci napadli. Poslední dobou tady žijeme ve strachu všichni.“ Podíval se na elfovu ruku. „Jak špatné to je?“

„Už podstatně lepší.“

„Vlčí tlama dokáže bez problémů ruku roztrhat. Máš štěstí, že hýbeš prsty. Co se vlastně stalo?“

„Probudil jsem se někdy po půlnoci,“ vzpomínal elf, „a skočili na mě dva vlci. Netuším, kde se tam vzali.“ Nemít bystrých elfích uší, možná by ho zakousli už ve spánku. „Ještě že jsem měl své tesáky.“

„Nandrael tě vychoval dobře. Jen hlupák by vkročil do lesa beze zbraně. Museli ucejtit kouř, parchanti jedni. Jen jez, dneska je to na mě,“ přidal Mirilasovi další porci masa. „Před dvěma týdny jsem naháněl srnce mezi stromy. Pořádnej kus to byl. Jenže u majáku na

něj skočila trojice vlků. Roztrhali ho na kusy.“ Nalil do sebe pět loků piva. „Našel jsem si vhodné místo ve vysoké trávě, když v tom se z lesa vynořilo dalších sedm. Sedm!“ zdůraznil.

„Je jich teď plné okolí,“ souhlasil stařešina. „Feren nás trestá...“

„Vzal jsem nohy na ramena a utíkal, co jsem jen mohl.“ Ironicky se zasmál. „Z lovce se stala kořist. Potvory zatracený... Nikdy jsem tady podobný vlky neviděl. Všiml jsem si, že neloví jen ve smečkách,“ zdůraznil objev vztyčeným ukazováčkem. „Problém je,“ pokračoval, „že já sám na ně nestačím. Sežerou veškerou lovnou zvěř a nebude co jíst. A tím nemyslím jen nás lovce, ale ani ti vlci nebudou mít co jíst a útoků na lidi a elfy ještě přibude. A co hůř? Ty potvory svoji kořist jen zakousnou a roztrhají. Ani se z ní pořádně nenažerou. Jako by lovili jen pro zábavu,“ vzdychl.

„Až dorazím zpět do Durasu, tak promluvím s Kairosem. Něco už vymyslím,“ slíbil Mirilas.

„Hodila by se mi teď každá ruka. Škoda že tě Nandrael nenaučil lovit.“

„Spíš už to nestihl,“ podotkl smutně. Bylo mu teprve čtrnáct let, když poprvé dostal do ruky otcův luk. Rok na to jeho otec odešel. Už nikdy onen lovecký luk nespáčil.

„Promiň, nechtěl jsem otevírat staré rány.“

„To nic, už je to dlouho.“

„Pamatuju si ten den, co jsem ho potkal, jako by to bylo včera. Byl jsem mladý a on ještě dítě. Do dospělosti kousek a už chtěl poznávat svět. Byl zvědavý a učenívej. Když ho něco nebavilo, radši před tím

utekl, ale jakmile se pro něco nadchl, musel v tom být nejlepší,“ pousmál se Hiron a napil se piva.

Zábava pokračovala dále. Všichni si dopřávali jídlo, pití a nadále probírali, co se kolem dělo. Mirilas o svém otci dlouho neslyšel, a tak hltal každé Hironovo slovo. Jak jej učil správně držet luk, jak spolu lovili a jak tehdy za silného větru uvízli s loďkou na Vraní skále. Nikdy ho to neomrzelo poslouchat.

„Ale, mladý pan Kardon,“ kdosi je vyrušil. „Zdravíčko, pánové, našlo by se u vašeho veselého stolu místo pro osamocené kupce?“ Byl to Arghadan Namura. Jako jediný zde vynikal výstředním oblečením a střiženým plnovousem. Ani nevyčkal odpovědi, upravil si nádherný meč u pasu a rovnou se posadil vedle Mirilase. Přeměřil si ho dlouhým pohledem a neustále v úsměvu cenil zuby. Jeho dva poskoci pili osamoceni v rohu hospody.

„Dobrý den, pane Namuro.“

„Zde v Lenasu je vždy tak krásně. Jsou tu přátelští lidé, dobré pohoštění, a to vše uprostřed elfí země. Pane Kardone, kdy se konečně odhodláte a poctíte Mirendii svou návštěvou?“ Musel zaslechnout, jak se bavili o jeho otci.

„To nevím. Momentálně mám jiné starosti.“

„Rozumím, vlci. Já bych se bez svých ochránců do zdejších lesů neodvážil. Hoďte starosti za hlavu a pojdte do Sandhiru. Nalodíme se na mého Šťastlivce a vyplujeme.“ Mirilas byl všestranně schopný elf a Argadhan by jeho dovedností rád využil. Kdyby se Mirilas nabídl, určitě by mu navrhl i stálou práci a pravidelnou výplatu lorenů. Nejen

že jeho otec využíval Arghadanovu obchodní loď k cestám přes moře, ale také s ním často spolupracoval. Měl dobrý odhad na lidi, alespoň to o sobě rád tvrdil. Byl přátelský, a tak si jeho služeb obchodník cenil. V Mirilasovi viděl potenciál.

„Snad jindy.“

„To je škoda.“ Byla to ale lákavá nabídka. Jako obchodník Arghadan křižoval celý svět. Navštěvoval všechna známá místa a jeho řemeslo dosti vynášelo. Byla to ideální příležitost poznat svět. „Nevím, kdy bude další příležitost, jelikož král vyhlásil embargo na lodní obchod.“

„Embargo?“ nerozuměl.

„Zákaz obchodu,“ vysvětlil. S nezbedným úšklebkem se napil vína, které si přinesl s sebou.

„Ale proč?“ zajímalo Nataniela.

„To nevím. Politika mě nezajímá. Nějaké rozepře na severu,“ mávl rukou. „Kdo ví, co králi Anobartovi přeletělo přes nos. Práva obchodu mají pouze královské obchodní lodě. Možná chce někomu uškodit, jak už to tak bývá.“

„A co tady pak děláte vy, pane Namuro?“ probodl jej pohledem stařešina. „Vy jste soukromý obchodník.“

„To je pravda, drahý pane. Jenže tam, kde ostatní vidí nebezpečí, já vidím příležitost. Trocha rizika za to stojí.“

„Takže nízká konkurence vám umožní zvednout ceny,“ upřesnil Mirilas, když si dal všech pět dohromady. Arghadan se nejprve pousmál a pak se zarazil. Zjevně ho zaujala elfova prozíravost, na

druhou stranu ale nechtěl vypadat před potencionálními zákazníky jako vydřiduch. Náhle zčervenal v obličeji jak rajske jablíčko.

„Ale to se samozřejmě netýká přátel a dobrých lidí vaší nádherné osady. Pro vás mám vždy zvláštní ceny,“ snažil se kličkovat jako had. „Omluvte mě, musím ještě... Promluvit si se svým doprovodem. Brzy vyrazíme do Durasu a nerad bych podcenil zdejší lesy.“ Vstal s korbelem vína a odešel. Mirilas si s ostatními vyměnil pohledy a všichni se hlasitě rozesmáli.

„Sám se zamotal do své strojené přetvářky,“ dodal stařešina Milton. „Tak co, Mirilasi? Provětráme koně a vyrazíme pro vodu?“

„Rád. Už mě z toho hluku začíná bolet hlava. Změnu uvítám,“ souhlasil elf.

„Tak na mě počkej venku a já vyřídím všechno s Halfem.“

„To ale...“

„Nic neříkej, Mire,“ přerušil ho. „Tohle je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat.“

„Díky, Natanieli,“ řekl. Zvedl se od stolu a vyšel před hospodu.

Hluk alkoholem rozvášněných štamgastů s bouchnutím dveří utichl. Jeden štamgast se ale nechtěl vzdát tak snadno.

„Pane Kardone?“ Mirilas se otočil. O roubenou stěnu hospody se opíral obchodník Namura. „Nechte si projít mou nabídku hlavou. Jste bystrý elf a vaše služby bych dobře zaplatil. Nyní máte příležitost odcestovat do Mirendie a kráčet ve šlépějích vašeho otce,“ mluvil zcela vážně.

„Mého otce?“

„Ano. Kdo ví, kde se nakonec usadil. Mirendie je nádherný kontinent. Lidský národ je rozlehlý a skýtá neomezeně možností.“

„Můj otec je mrtev!“ odsekl Mirilas.

„Proč tak pesimistický přístup, mladý elfe? Nevěřím, že by byl Nandrael po smrti, na to ho znám příliš dobře. Je to zkušený elf. Je chytrý. Ten se někde usadil. Možná našel novou lásku a očekává, že se jednou objevíte u jeho dveří.“

„Můj otec by mě nikdy neopustil, pane Namuro. Šťastnou cestu domů.“ Z hospody vyšel místní stařešina Milton. Věnoval krátký pohled obchodníkovi a společně s Mirilaselem se vydali ke stájím.

Přelezli ohradu a ze stodoly vytáhli dřevěný povoz. Nataniel pohladil statného hnědáka po nozdrách a s Mirilaselem mu nasadili chomout, do kterého povoz zapřáhli. Byla to statná hnědá klisna. Tažná zvířata byla základem pro dřevařský průmysl. Byla houževnatá a schopna nadlidské síly. Tahala kmeny z lesa a povozy plné dřeva. Dnešní práce pro ni byla pouze poklidná projížďka.

Nataniel chytil zvíře za uzdu a společně jej vyvedli z ohrady.

„Přemýšlel jsi někdy o cestě do Mirendie, Mirilasi?“ Následovali cestu z vyježděných kolejí, která se nořila do lesa.

„Mnohokrát, Natanieli, ale ještě jsem se k tomu neodhodlal. Tebe by nelákalo vidět svou rodnou zem?“

„Já se narodil tady, Mire, vždyť to přece víš. Rod Miltonů tuhle osadu založil před několika generacemi. Já jsem už na cestování starý. Mám ženu a dítě. Mně stačí klid a mír zdejšího hvozdu, i když poslední dobou ani to tady nemáme. Ale co ty? Víš, že pan Namura

umí být vlezlý. Na druhou stranu je to ale veliká příležitost. Dokonce ti nabídl práci. Říkám to, protože tě znám.“

„Já vím, ale nemohu se přeci rozhodnout hned. Musím si to nechat projít hlavou. Podívej, jak dopadl můj otec.“ Obklopily je stromy hvozdu a přikryl je stín.

„Platí si své vlastní ochránce.“

„Já vím. Však otec byl trénovaný jak v lukostřelbě, tak i s mečem. Nemůžu ale zmizet zrovna teď, když Ednu sužují problémy.“

„Otázka je, co s tím zmůžeš, Mirilasi. Mohla by být škoda zahodit jedinečnou příležitost kvůli něčemu, co stejně neovlivníš,“ podíval se na něj. „Jestli se náhodou jen nebojíš roztáhnout křídla a opustit své hnízdo. Taková daleká výprava může v jednom vyvolat obavy.“

„Ne, to ne. Nikdy bych si neodpustil, že jsem se k vám obrátil zády.“ Nastala krátká odmlka.

„Až moc mi připomínáš tvého otce,“ pousmál se. „Bylo pozdní léto, když se u nás Nandrael objevil poprvé. Byl mladý, ale zvědavý a odvážný. Chtěl být u všeho, co se kde šustlo. Chtěl všechno znát. Měl jsem jeho zvědavou duši rád. Mimochodem, tu stejnou zvědavou duši, co jsi po něm podědil. Už jsem ti někdy vyprávěl, jak jsme spolu cestovali do Niru?“

„Otec se možná někdy zmiňoval,“ zapřemýšlel.

„Však ho znáš...“

„To si snad děláš srandu?“

„Ani v nejmenším.“ Byl podzimní večer, zatažená obloha, tmavá noc. Z nebe padaly kapky na rozmáčenou hlínu. Oba hleděli na tmavou siluetu roubenky na kraji vesnice.

„Ty se chceš vloupat do cizího domu?“ V dáli bučely krávy.

„Přesně to mám v plánu.“

„Nandraeli! Vždyť se tam svítí. To můžeš rovnou zaklepat na dveře.“

„Pokud ovšem nespí,“ neposlouchal mladého člověka. „Má na zahradě slepice. Vstává brzy, aby se postaral o zvířata, tedy i chodí brzy spát,“ vydedukoval.

„Matka mě požene, jestli se to doví, a otec mě rovnou zabije.“

„Sakra, Natanieli, copak jsi nečetl, co bylo v tom dopise?“

„Bohužel četl. Ty taky musíš do všeho šťouat. Copak je to naše věc?“

„A není snad?“ divil se mladý elf.

„Samozřejmě že ne. Čteš snad moje dopisy?“ Nandrael neodpověděl. Přeskočil plot a zmizel v dešťovém závoji. „To snad není pravda.“ Zmáčený Nataniel plot také přeskočil a následoval stopy svého přítele. „No a co teď?“ Oba klečeli v blátě u roubené stěny domu.

„Sleduj a uč se.“ Elf z kapsy vytáhl dlouhý nůž. Zasunul jej do okenní spáry a... Nic. Dřevo zapraskalo a okenice se ani nepohla.

„Už teď se mám učit, nebo až za chvíli?“

„Neprovokuj,“ odsekl elf. „Pojď.“ Plížili se podél domu, než narazili na pootevřené okno. Nandrael rozevřel okenice a zmizel uvnitř.

„Proč já ho vždy poslouchám?“ Ozval se hrom. Nataniel dlouho váhal. Nemohl tam nechat svého přítele samotného, a tak ho nakonec následoval. Protáhl se úzkým oknem dovnitř. Stoupl na stůl a opatrně seskočil na zem.

„Hlavně potichu! Jsi hlučnější než trenaur,“ naznačil prstem u pusy elf. Oba tiše našlapovali. Krb hořel a svíce také. Stůl byl plný nesnědeného jídla a pití. Někdo tu musel být. „Podívej se do dveří,“ zašeptal elf a sám zmizel ve dveřích na opačné straně. Natanielovo srdce rychle bušilo. Slyšel vlastní dech.

Pomalou pootevřel dveře. Panty vrzly. Jeho tep sílil. Buď je tady, anebo na druhé straně, pomyslel si. Nakoukl do místnosti. Uviděl pracovní stůl, židli, velkou truhlu a postel. Prázdnou postel. V místnosti nikdo nebyl. Plameny svíce se zmítaly v průvanu.

„Hej!“ Mladý člověk vyjekl, když ho chytla ruka za rameno. „Klid,“ uklidňoval ho elf. „Nikdo tu není.“

„Tady taky ne. Pojď, Nandraeli, vypadneme odsud.“

„To ani náhodou,“ přišla jednoznačná odpověď. Elf začal prohledávat vnitřek domu.

„Ale jak to, že tu nikdo není? Vždyť ten elf dovnitř vešel a ven už ne.“

„Nejsou tady dveře do zahrady?“ prohrabával almaru.

„Ne. A i kdyby, pochybuju, že by šel v tomhle počasí na čerstvý vzduch.“

„Pomůžeš mi, nebo ne?“ přehlížel nervózního přítele. „Mrkni se do té jeho truhly.“ Nataniel pootevřel víko, zatímco mladý Nandrael přehraboval pracovní stůl. Na dně ležely pergameny, různé cetky a měšec plný mincí.

„Podívej,“ vytáhl zmuchlaný pergamen. V oknech se zablesklo. Zaburácel hrom. Bouře sílila. Provazce deště bubnovaly do střešních šindelů.

„Co to je?“ přistoupil k němu elf. „Sejdeme se třetí den v měsíci v Lotherinské hospodě Královský Zámeček,“ četl nahlas. „Domluvíme místo předání a obdržíte nový seznam zboží. Podepsán, Reinol... Nebo Reinald?“

„Hrabeš se ve věcech obchodníka, to ti přijde správné?“ obořil se na elfa Nataniel. Pergamen mu vytrhl z ruky a hodil jej zpět do truhly.

„Copak jsi nečetl ten dopis? Jsi syn stařešiny, takže vím, že číst umíš. Byly tam podrobné detaily elfky, včetně odhadnutého věku a denních činností. Informace o rodině a jejich bohatství. Psalo se tam snad i o tom, jak často si chodí ulevit do lesa. To ti přijde normální? Na co by obchodník potřeboval tyto informace? Vždyť ani nebydlí ve stejném kraji a neznají se,“ bránil se Nandrael.

„Když ty se prostě vždycky musíš do něčeho takového namočit. Ten dopis jsi měl jen donést a ne ho otevírat.“

„Neporušil jsem pečť. Ničeho si nevšímá.“

„O to mi přeci nejde,“ plácl se do čela.

„Podívej,“ ze dna truhly vytáhl knihu. Otevřel jí na první straně a zalistoval. „Takových jmen. Každé osobě věnoval stránku informací. Fineas Aleor, třicet až třicet pět let. Manželka Ania Aleor. Dvě děti.

Arenský kraj, Villina. Jediný dům s patrem na kulatém náměstí. Vlastník jižních vinic, obchodník... Tady je úplně všechno.“

„Nandraeli, mám z toho špatný pocit. Co když je to někdo ve službách krále? Třeba špeh, který pro něj shání informace. Jestli nás tady najde, tak nás obviní z velezrady. Nebo nás rovnou zabije.“

Elf váhal. Pomalu listoval. „Jak to, že tady nikde není?“ Uložil knihu nazpět a truhlu zavřel.

„To je snad dobře, ne?“ Nandrael tak dlouho slídl očima po místnosti, až si všiml odlesku pod postelí. Uviděl jílec krátkého meče. Byl ostrý a udržovaný.

„Sklep, nebo půda,“ začal se ohlížet. Krov nebyl krytý, takže zde musel být sklep. Elf šmejdil jak pomatený. Nakonec si v předsíni povšiml odsunutého koberce a našel dveře v podlaze.

„Přece víš, že tam dole je, ne?“

„Vím,“ řekl jen. Otevřel. Opatrně naslouchal. Jeho dlouhé elfí uši něco zaslechly. Dech. Vzlykot. „Je dole,“ potvrdil. Bez rozmyšlení sešel po kamenných schodech. Hromy duněly a voda stékala po stěnách. Nepříjemný zápach udeřil elfa do nosu. Mladý vystrašený člověk šel opatrně v závěsu.

„To není sklep,“ zakryl si ústa. Byla to dlouhá chodba a v ní zamřížované kóje. Uvnitř každé z nich kbelík a zem podestlaná slámou. „Pojď. Vypadneme. Tohle ne, Natanieli!“ Ze zadní kóje vyšel elf. Zamrzl na místě s ústy otevřenými dokořán. Měl dlouhé hnědé vlasy, na krku rudý šátek a na sobě špinavý pracovní oděv. V hlavě si třídil myšlenky, jak sledoval nezvané hosty. Zvažoval možnosti, které měl. Ani nemrkal.

„Kdo jst...“ Nandrael nedořekl ani druhé slovo. Neznámý elf se rozeběhl proti nim, jako splašený býk. V ruce svíral dýku. Nandrael se vyhnul ostré čepeli, sáhl pod oblečení a řál.

„No tak, prrrr.“ Kůň pohodil hlavou a Nataniel přitáhl uzdu. „Neměli jsme čas přemýšlet. Nevím jak, ale tvůj otec mu prořízl hrdlo. Než ten elf zjistil, co se vlastně stalo, padl na schody a vykrvácel ve svých vlastních celách. Nevím, kde se to Nandrael naučil. Možná to byl jen instinkt. Každopádně od té doby jsem se už nikdy do ničeho podobného nezapojil.“ Kola vozu poskakovala po kamenech a lesní cesta pomalu mizela.

„Kdo to teda byl?“ zajímal se Mirilas.

„Žádný obchodník. Lovec lidí. Když jsem si pak uvědomil, že jsme mohli skončit na zemi místo něho, udělalo se mi špatně. V zadní cele byla jeho oběť. Jedna z jeho obětí,“ upřesnil. „Mladá elfka, špinavá, ale naživu. Nemohl si dovolit, aby jeho zboží,“ zdůraznil poslední slovo, „žíznilo, nebo hladovělo.“

„Co pak bylo s vámi?“

Stařešina pohládl poslušného hřebce. „Elfku jsme odvedli do Kioranského hradu a místní kapitán vyslal hlídku do Niru. Hned druhý den na to tvůj otec obědval v Kioranu po boku šlechticů a pánů Arenského kraje. Já se vrátil zpět do Lenasu a nikdy jsem o tom s rodiči nemluvil. Otec šest let na to zemřel a já po něm zdědil osadu.“

„Táta mi vyprávěl spoustu historek ze svého mládí, ale ne tak barvitě.“

„Tahle zkušenost se mi vypálila do mysli, jako cejch na dobytku,“ podrbal se na hlavě a ponořil se do vlastních myšlenek. „Vím, že jsme pomohli té elfce a několika potenciálním obětím, ale už jsem se nikdy nechtěl do ničeho podobného namočit. Za to tvůj otec, to byl pravý opak.“ Zvedal se vítr a listí stromů šumělo.

„Natanieli, a co má matka?“ probudil ho z jeho myšlenkových pochodů Mirilas.

„Saeren?“ Nevěděl, jak začít. „Byla tak mladá, když si ji Karedos odnesl do svého posmrtného království. Poprvé jsem ji poznal, když se Nandrael přistěhoval do Durasu, a to už čekala tebe. Několik let na to...“ nedořekl větu. „Podívej, tady to je.“ V malém údolíčku před nimi stála studna. U ní bylo několik kbelíků a dvě staré lavičky. „Prrrr, no tak, prrrr,“ zastavil koně s povozem. „Tady bylo vždy krásně, Mirilasi,“ zasnul se a opřel se o povoz. Kůň ocasem odháněl mouchy. Zastříhal ušima a zařehťal.

„Je jaro, blíží se léto a vše kvete. Začíná jedno z nejhezčích období,“ souhlasil. „Pomine studená zima a bílou vystřídá zelená. Příroda se probouzí.“

„Tak to složíme. Pojd’.“ Společně sundali sudy a odváleli je ke studni. Nataniel uchopil dřevěnou kliku, hřidelí spojenou s navijákem, a spustil vědro do tmavých hlubin. Voda šplouchla a začal tahat plnou nádobu nahoru. Mirilas se posadil na okraj studny. Zaposlouchal se do zpěvu ptáků, šumění listů a nechával se hladit

jemným vánkem. Pozoroval kropenaté světlo na zemi, jak se paprsky slunce snažily prodrat skrze listí korun stromů.

Stařešina uzavřel již druhý sud a začal plnit třetí. Něco je při tom pozorovalo. Tam na kopci nad údolím. Mirilas marně hledal, zatímco se Nataniel plně soustředil na svou práci. Něco se mihlo za keři. Bylo jich několik! Napočítal dva. Tři. Pět! Smečka pěti vlků se plížila z kopce. Celou tu dobu je sledovali. Mirilas zkameněl. Úplně na vlky zapomněl. Plížili se tak potichu. Neslyšel ani vytí z dále. Nedali jim jedinou šanci, aby si jich všimli.

„Natanieli,“ zašeptal.

„Co se děje?“

„Opatrně spusť to vědro a otoč se. Máme problém.“ Stařešina se nechápavě podíval za sebe a s úlekem pustil kliku. Žbluňk. Vlci se zastavili, krátce na to však pokračovali. Opatrně našlapávali. Pomalu se přibližovali. Někteří cenili zuby, jiní zase, opojeni strachem svých obětí, poklidně sledovali kořist. Mirilas u pasu nahmatal tesák. Opatrně jej tasil. V jeho ruce se zaleskla čepel s jeho jménem.

„Táhněte!“ zařval Nataniel v panice. Mirilas leknutím nadskočil. Vůdce smečky okamžitě zaujal útočné postavení. Vycenil zuby a zavrčel. Člověk zbledl jako stěna.

„Musíme utéct.“ To ale nebylo tak jednoduché. Vlci blokovali cestu k Lenasu. Bylo jich moc. Vrčeli a slintali. Co hůř? Další čtveřice se blížila zezadu. Mirilasovi elfí uši se nikdy nemýlily. Tělem mu projel mráz a ztěžkly mu nohy. Byli v pasti. Obklíčilo je devět vlků.

Devět tlam s ostrými zuby, devatero párů předních tlap s dlouhými drápy. Tentokrát ho tesák nezachrání. Je konec.

„Co budeme dělat?“ strachy se třásl Nataniel. Vlci se krok po kroku blížili. Obestoupili je dokonalým kruhem jako cvičení lovci. Kůň v děsu řehtal. Vykopával zadníma a poskakoval na místě. „Pomoc!“ zakřičel. Nikdo ho ale nemohl slyšet. Lenas byl více jak deset minut cesty vzdálený a Hiron byl jediný lovec v okolí.

Mirilas udělal krok zpět. Patou narazil na okraj studny. Neměli jinou možnost.

„Dolů!“ vykřikl.

„Cože?“

„Dolů!“ zopakoval. Popadl Nataniela za rameno a stáhl ho s sebou. Poslední, co viděl, byla vlčí tlama a ostré drápy. Pak je pohltila temnota. Žbluňk. Po zádech zajeli pod hladinu a obklopila je studená voda. Mirilas ucítil dno. Nemohl dýchat. Nic neviděl. Ani nedokázal rozpoznat, zda je hlavou dolů, nebo naopak. Plaval dle instinktu. Nahmatal kluzké kameny obložení.

Oba se vynořili na hladině a zhluboka se nadechli. V kruhovém otvoru nad sebou viděli listy stromů a modré nebe za nimi. Vlci kňučeli, vrčeli a vztekali se. Přišli o svou kořist. Zařehtal kůň. Ozvala se dutá rána a vzdalující se dusot kopyt.

„Tohle už nechci nikdy zažít,“ otřel si oči stařešina.

„Nic jiného mě nenapadlo. Vždyť by nás ty šelmy roztrhaly. Musíme počkat, až odejdou.“ Věděl, že by to mohlo být i několik hodin a dno bylo hluboko. Jak dlouho vydrží kopat nohama? Jak dlouho budou vyčkávat vlci?

„To je sice hezké, ale jak chceš, sakra, vylézt, Mirilasi?“ Elf sáhl na kluzkou stěnu porostlou mechem. Hladké kameny a kruh tak velký, aby se v něm nedalo zapřít, je uvěznili. Byli v pasti.

„Zatraceně.“ Mirilasovi se strachy sevřel žaludek. Nataniel měl pravdu. Tenhle plán jim moc nepomohl.

„Musíme křičet o pomoc a doufat, že někdo půjde kolem.“

„To nemá smysl. I kdyby tu zrovna někdo byl, co myslíš, že by udělal s těmi vlky? Nebo co by vlci udělali s ním?“

„Přeci se tahle studna nestane naší hrobkou, Mirilasi.“ Nataniel byl pobledlý.

„Kde se tady vzali? Jsou úplně všude.“

„Možná nás někdo z osady půjde hledat a počká, až ta havěť zmizí. Tohle přeci nemůže být náš konec.“ Dva vlci povalili sudy, když se do sebe pustili. Mirilas cítil únavu ve stehnech. Neměli mnoho času.

„Natanieli, neteče tady náhodou někde pramen?“ vzpomněl si.

„Kousek odsud na kopci vtéká do podzemní jeskyně.“

„A není náhodou ta jeskyně propojená s touhle studnou?“ svítla jim naděje.

Natanielovi se rozzářily oči. „Máš pravdu, Mirilasi. Tahle studna je napájena z jeskynního pramene.“

„Vejde se elf do přítokového tunelu?“

„To si nejsem jist,“ zaváhal. „Není velký, ale snad ano. Jenomže když je hodně vody, jeskyně je zatopená až po strop.“

„Jinou možnost nemáme. Musíme to zkusit. Popluji první a ty za mnou.“

„Mirilasi,“ zdržel ho, ještě než se ponořil. „Dole je mříž. Musíš jí otevřít.“ Mirilas se nadechl a zmizel pod hladinou. V té tmě nic neviděl. Začal osahávat stěny, dokud nenarazil na železnou mříž. Vytáhl nahoru západku a otevřel. Ještě naposledy se nadechl nad hladinou, pak nahmatl stěny úzkého tunelu a vplul dovnitř. Posouval se rukama a kopal nohama. Pohltila ho naprostá tma.

Pokračoval. Jak dlouhý tunel mohl být? Ani nevydechoval nosem. Potřeboval veškerou zásobu vzduchu, co měl v plicích. Stále kolem něho byly stěny nekončícího tunelu. Věděl, že už je za polovinou toho, co zvládne bez nadechnutí uplavat. Nebylo cesty zpět. Nemohl se ani v tak úzkém prostoru otočit.

Rukou konečně nahmatl kámen. Ne, byla to skála. Stěna jeskyně. Dostal se na konec. Chytl se okraje tunelu a vsunul se do prostoru. Stále byla tma jako v pytlí. Plaval vzhůru. Narazil na strop, jenže žádný vzduch. Jen kámen a voda. Když je ale hodně vody, jeskyně je zatopená, vzpomněl si na slova jeho přítele. Tak strašně moc se chtěl nadechnout. Včera přšelo, ale to bylo po dlouhé době.

Dále šmátral rukama po stropě, až nakonec našel hladinu. Vystrčil hlavu a zhluboka se nadechl. Protřel si oči a rozhlédl se po zpola zatopené jeskyni. Ozvěnou se nesl zvuk vlnek narážejících o skálu, zvuk kapek padajících ze stropu a... Kukačka! Malým otvorem do tmavé jeskyně proudil kužel světla. Čistý pramen vtékal dovnitř lety vymletou cestičkou.

Jenže kde je stařešina? Mirilas se zděsil. Hladina byla sice čirá, ale dno černé jako noc. Že by Nataniel nevystačil s dechem? Že by uvízl v tunelu? Nebo se snad ani neodvážil potopit? Mnoha elfům i lidem

stísněné prostory naháněly hrůzu. Že by vplul do jeskyně, ale nenašel hladinu? Byl to už přeci jen starší člověk.

Něco se mihlo pod hladinou. Hlavně ať to není bezvládné tělo stařešiny Miltona, strachoval se Mirilas. Uchopil ho za ruku a vytáhl jej ven. Nataniel lapal po dechu a ztěžka oddychoval. Sotva se držel na hladině. Musel si loknout vody. Elf ho podepřel a plaval s ním k prameni. Položil jej na kameny a nechal ho v předklonu vydýchat.

„Jsme na druhé straně. Dýchej zhluboka.“

„To... Zpanikařil jsem. Napil... jsem... vodu. Díky, Mirilasi.“

„Nemluv,“ uklidňoval ho. „Důležité je, že jsme naživu a daleko od těch zubatých bestii.“ Podíval se ven malou škvírou. Dovnitř vtékal průzračný potůček, blíštící se od slunce. „Musíme nahoru,“ nechtěl dále vyčkávat. Jako první se škrábal úzkou dírou na povrch.

Světlo ho oslnilo. Konečně se vyhrabal z temné jeskyně a padl zády do měkké trávy na kopečku nad údolím. Posléze za ním vylezl i Nataniel. Oblečení měli nasáklé studenou vodou.

„Podívej, Mirilasi. Ta spoušť.“ Elf se přetočil na břicho a podíval se do údolí ke studni. Viděl rozházené sudy a povoz s vylomenou přední nápravou. Kůň musel ve strachu zabrat takovou silou, která ji utrhla.

„Měli bychom se odsud zdejchnout. Někteří vlci studnu stále obcházejí.“

„Kde je ale zbytek?“ Mirilasovi se rozbušilo srdce. Slyšel je. Slyšel šustit trávu. Ničemu nebyl konec ani z daleka. Postavil se. Stařešina Milton se otočil, jen aby jeho zrak spočinul na dalších čtyřech vlčích. Vynořili se z houští, jako by na ně čekali. Vyčmouchali je. Byli tak

blízko. Sotva pár kroků. Mirilas vytáhl svůj tesák a druhý opatrně podal Natanielovi.

„Tomuhle se už nevyhneme,“ zabědoval elf. Vlci obcházeli okolí ve snaze nalézt uprchlou potravu. A našli ji.

Vzduchem zasvištěl šíp a hned na to druhý. Každý si vzal za cíl jiného vlka a oba okamžitě usmrtili.

„Hej!“ ozvalo se. Z toho samého směru přilítly dva krátké meče. Mirilas svůj chytil do prázdné ruky a stařešinovi padl před nohy do trávy. Bez váhání odhodil Mirilasův tesák a sebral zbraň připraven bránit se. Polekaní vlci poskočili, jak z křoví vyběhli dva elfové s meči. Černovlasý, s loveckým lukem na zádech, se ohnal po zmateném zvířeti. To uskočilo a vzteky zavrčelo. V tu chvíli už ale bodal druhý elf, blondák s dlouhými vlasy. Jeho záda zdobil nejen luk a toulec, ale i krátký plášť. Zvíře zakňučelo.

Poslední vlk se ohnal po Natanielovi, který naprázdno promáchl. Mirilas přítele odstrčil a instinktivně bodl. Zarazil meč do tlamy. Vlk párkrát zkoušel čepel krátké zbraně a padl k zemi. Bylo ticho.

Blondatý elf vytáhl svou zbraň z břicha mrtvého zvířete a krev otřel do jeho srsti. Byl nevzrušený, jako by to byl jeho denní chleba. Mirilas také vysvobodil svůj meč z tlamy vlka a vrátil mu jeho původní čistotu. Dal si ho za pás a s ním i svůj pojmenovaný tesák. Boj skončil dříve, než vůbec začal.

„V okolí je vlků mnohem více,“ promluvil blondatý elf a zasunul svůj meč do kožené pochvy. Jeho společník mezi tím vytáhl krvavé šípy ze zvířecích těl a zkontroloval hroty. „Musíme jít. Poběžíme

směrem do lesa a pak se napojíme zpátky na cestu,“ rozhodl nesmlouvavě.

Les je pohltit. Nechali za sebou údolíčko i nehybně ležící vlky.

„Přijďte!“ pobízel černovlasý elf. Jeho kudrliny tancovaly na hlavě, jak přeskakoval kameny a popadané stromy. „Nebyli jsme po větru, ale je jen otázkou času, než ucejtěj krev a pujdou po naší stopě.“ Běželi lesem, velkým obloukem k osadě.

„Prátelé, já už nemohu,“ Nataniel se opřel o kmen stromu. Černovlasý elf sundal luk a založil šíp do tětivy. Očima kontroloval okolí. „Díky bohu, že jste se objevili. Jak jste nás našli?“ rychle oddychoval.

„Slyšeli jsme křik. Volání o pomoc,“ vysvětlil blondatý elf. Oba si změřil pohledem. „Cestovali jsme hvozdem mimo hlavní cesty.“

„Zachránili jste nám život,“ odplivl si.

„Jste vám zavázáni,“ připojil se Mirilas. „Kdo vlastně jste?“

„Toto je Freanar Kazsen z Arenského kraje a já jsem Anamir.“ To jméno Mirilas znal. Někde ho musel zaslechnout, ale obličej mu nic neříkal. Cizinec měl mladý, ostrý pohled a dlouhé světlé vlasy. Byl hubený a nosil venkovské oblečení. Měl pěkný meč. Lesklý.

„Já jsem Mirilas Kardon a toto je Nataniel Milton, stařešina z Lenasu.“ Anamir si povšiml, jak ho Mirilas přešel pohledem od shora dolů.

„Arenský kraj? Co děláte tak daleko na jihu?“ zajímal se Nataniel. Konečně se narovnal.

„Hledáme přesně to, co vás chtělo před chvílí slupnout k večeři.“

„Anamire!“ vyrušil je černovlasý elf. Stál u staré zarostlé cesty. Anamir si přestal všimnout místního stařešiny a odběhl ke svému společníkovi. „Podívej, tady jsou taky.“

„Co se děje?“ Mirilas si stoupl vedle nich. Anamir klečel v trávě a prohlížel si čerstvé stopy od povozu.

„Kam vede tahle cesta?“ ptal se.

„K majáku,“ odpověděl mu místně znalý stařešina. „Vyústuje na malou kamennou pláž na západním pobřeží.“

„Tam jsme byli, Frenare,“ podíval se na něj Anamir. Ten stále nervózně sledoval okolí s vytaženým lukem. „Byla tam loď... Obchodní dle tvaru trupu, ale pod neutrální vlajkou. Jezdí tudy obchodníci?“

„Ne,“ okamžitě zamítl Nataniel. „Tohle je stará cesta. Používá ji pouze strážce majáku. Ani dřevo zde netěžíme. Terén je složitý a les řídký. Navíc stromy se tu kroutí. Jezdíme na jih, nebo na východ. Půda je tam plochá a rostou tam pořádné stromy. Vysoké smrky a silné duby a buky. Občas se tam objeví i habr.“

„Tohle nejsou elfí kola, ale lidská. Povez byl plně naložen směrem tam a prázdný jel zpátky.“

„A co pan Namura?“ napadlo Mirilase.

„Arghadan Namura cestuje jen s menším vozem taženým jedním koněm. Navíc kotví v Sandhiru,“ vyvrátil stařešina. „Proč tady řešíme stopy v hlíně?“

Anamir neodpověděl a pečlivě pohledem zkontroloval okolí. „Stopy končí támhle v zatáčce, nic tam ale není.“ V dáli zavyl vlk.

„Musíme běžet, Anamire,“ podotkl černovlasý elf.

„Souhlasím. Kterým směrem do Lenasu, pane Miltone?“ Nataniel ukázal rukou. Anamir přikývl a klusem pokračovali dále po cestě. Mirilas cítil, že je smečka stopuje. Byl nervózní. Do osady to byl už jen kousek.

Vyběhli z lesa severní cestou a zastavili se u lavičky za hospodou. Stařešina se posadil, přeci jen už nebyl nejmladší, a trojice elfů se vydýchávala ve stoje.

„Můžu se na něco zeptat, pane Miltone?“ promluvil po chvíli černovlasý elf.

„Ptejte se, příteli. Ptejte se na cokoliv.“

„To je hospoda?“ Nataniel se ohlédl a přikývl. „Výborně.“ A zmizel. Zbyli tam sami tři.

„Toho si nevšímejte,“ mávl nad tím rukou Anamir.

„Vy jste lovci?“ zeptal se Mirilas. Dlouho mu vrtalo hlavou, co by dva osamocení elfové dělali tak hluboko ve hvozdu. Oba měli luky.

„Tak něco,“ přikývl blondák a narovnal si svou zbraň na zádech. „Západní Ednu sužuje vlčí epidemie. Sami jste to viděli. Rualský a Arenský kraj jsou nejpostiženější oblasti, ale vlci se již objevují i ve středním kraji.“

„A kdo vás vyslal?“

Anamir zaváhal. „Nikdo. Nikdo to nebere vážně. Já se s Frenarem potkal na severu a od té doby křížujeme západní hvozd. Myslím, že už jsme toho viděli dost za ten krátký čas.“

„To je podruhé, co mě napadli,“ ukázal levou ruku Mirilas. „Mám toho také dost. Je mi zle z toho, jak tomu nikdo nevěnuje patřičnou

pozornost. Vyrazím na Dračí Špičák, rovnou za pánem kraje,“ řekl odhodlaně.

„Tak to vám přeji hodně štěstí. Nebyl byste jediný, kdo to kdy zkusil. Už jsem toho slyšel více než dost, abych věděl, že to šlechtu nezajímá. Jsou to slepí hlupáci,“ ulevil si. „Mám hlad a žízeň. Omluvte mě, přátelé, ale jdu dát odpočinout svým nohám a nasytit žaludek. Budu rád, pane Kardone, když se k nám přidáte.“

„Drazí elfové, vzkažte v hospodě, že veškerou vaši útratu hradím. Najzte se, co hrdlo ráčí,“ odvětil Nataniel.

„Děkuji pane, ale to není třeba. Pouze vás poprosím o svůj meč.“ Stařešina Milton podal elfovi krátkou zbraň, která mu byla propůjčena. Mirilas nabídl i svou, Anamir si jí však nepřevzal. „Vy si ho zatím nechte, mladý elfe. Uvidíme se v hospodě. Přeji hodně štěstí.“ Mrkl jedním okem, otočil se a následoval svého společníka.

Zůstali tam sami dva. Hleděli do hvozdu a přemýšleli.

„Mirilasi?“ promluvil Nataniel po chvíli. „Je mi líto, ale v lese jsem ztratil tvůj nůž.“

Mirilas vzdychl. „To se nedá nic dělat. Zpropadení vlci...“ zaklel. Nenápadně nahmatal druhý z tesáků, který si ponechal. Prstem přešel po rytině svého jména. Ulevilo se mu. Tesák, který dostal jako dárek od svého otce, měl stále u sebe.

„Jestli Hiron vyrazí do hvozdu, řeknu mu, aby se po něm podíval,“ smutně vzdychl. Seděl tam sklíčený.

„Ten byl otcův. Lesy jsou ale nebezpečné. Co je tesák proti životu? Ať je Hiron opatrný.“

„Nevím, co mám dělat. Nemohu přeci lidem zakázat vstup do hvozdu. Co dřevorubci? Co voda? Ta studna je jediný zdroj v okolí. Promiň Mirilasi, ale musím jít,“ omluvil se a odešel domů.

Mirilas zůstal sám. Ohlédl se přes rameno a dlouze se zadíval na starý hvozď. Hlavu po chvíli odvrátil. Obešel hospodu a vstoupil dovnitř. Bylo tam prázdno. Z divočáka zbyla jen trocha zadního a hospodský sklízel prázdné korbely ze stolů. Jen oba elfové, kteří jim zachránili život, seděli hned vedle dveří. Frenar hltal jedno sousto za druhým. Ani korbel piva neodmítl. Klopil ho do sebe, jako by snad ani neměl dno. Za to Anamir jen uždiboval. Hlavu měl podepřenou a ve tváři zamyšlený výraz. Tupě zíral z okna ven.

„Mohu?“ vytrhl ho z přemýšlení Mirilas. Anamir pokynul rukou a elf se posadil. Kývl na hospodského Halfa, aby mu donesl pivo. Chtěl to všechno spláchnout trochou alkoholu.

„U všech bohů, miluju lidský pivo,“ liboval si Frenar a vyklopil do sebe zbytek korbelu. „To jsme narazili na místo. To není jak ty chcanky, co nalejvají u nás.“ Hospodský Half si nechával sudy dovážet z Mirendie a nejen místní to velice oceňovali.

„Mirilas Kardon, je to tak?“ ujistil se Anamir. „Odkud jste?“

„Z Durasu. To je malá vesnice pár hodin chůze odsud. I když v dnešní době se i pár hodin může změnit ve věčnost.“ Hospodský Half na stůl postavil korbel piva a Frenarův rovnou vyměnil za nový.

„Tak na lepší zítřky, Mirilasi,“ pronesl Anamir a korbely se srazily v přípitku.

„Co máte v plánu? Pokračovat dále na jih?“

„To ne,“ zavrtěl hlavou. „Co jsme hledali, jsme už našli. Vyrazíme do Lotherinu. Poslyš, Mirilasi. Vypadáš jako elf, kterému záleží na ostatních a který by rád pomohl. Pokud bys měl zájem, mohl bys jít s námi. Konec konců jako chodící důkaz bys mohl dodat váhu mému slovu.“

„Rád,“ souhlasil. Konečně někdo, kdo se nebojí jednat, pomyslel si. „Kdo v Lotherinu nás ale vyslyší? Jich se takhle situace tolik nedotýká.“

„O to se nestarej. Já si poradím. V krajích nepochodíme, alespoň ne...“ zamyslel se, „za daných okolností. Navíc Lotherin je hlavní město. Jakýkoliv problém se ho dotýká stejně jako krajů. Zásobují ho masem, obilím, cennými surovinami a samozřejmě i obchodními produkty.“

„Zatímco krajská šlechta se hlavně stará o své zahrádky, dokonale čistý okénka, o to, jestli dnes budou servírovat na zlatém nebo stříbrným nádobí a jestli maj šaty dle nejnovější módy.“

„Freanare!“ okřikl ho Anamir. Jeho ironická poznámka vůči šlechtě ho zjevně pobouřila.

„A nemam snad pravdu?“ Nacpal si plná ústa masa. „Oi si hoí, zaím co he heich poaní opí v krvi,“ konečně polkl.

„To tedy nemáš. Ono to tak možná vypadá, Freanare, jenže za tím vším pozlátkem jsou těžká rozhodnutí a kupy pergamenů čekajících na vyřízení. Každý den za nimi chodí jejich poddaní se svými problémy. Oni udržují řád na Edně.“

„Spíš chaos. Vlci se nám toulaj po lese a požíraj, koho si zamanou. Už to trv...“ Anamir ho přerušil zdvihnutím ruky.

„Tohle téma nyní nehodlám rozebírat,“ řekl. Frenar si pro sebe cosi zamumlal.

„Rád bych sdílel tvou jistotu, Anamire,“ pochyboval i Mirilas. „Půjdeme přes Duras, to je jediná cesta. Pokud vyrazíme hned, do večera tam budeme. Můžete přenocovat u mě doma. Místa je tam dost a pohostit vás je to nejmenší, co mohu udělat.“

„To zní jako dobrý nápad,“ pousmál se Anamir a dojedl poslední sousto. „Frenar dopije a vyrazíme. Což, jak ho znám, bude tak do minuty.“ Černovlasý elf mu věnoval zdvihnuté obočí a se záklonem do sebe vylil zbylý obsah korbelu.

Oba elfové si na záda zavěsili své luky a toulce, Anamir ještě zaplatil útratu, a i s Mirilaseem vyšli ven. Opustili osadu a zmizeli ve hvozdu.

Mirilas se nyní cítil bezpečněji. Oba elfové byli dobří lovci a blondák se uměl ohánět svým mečem. Kdo ví, jestli by se Mirilas odvážil napotřetí vstoupit do lesa. Jeho dvě poslední cesty ho málem stály život a onen střet s vlky u studny přežil jen díky obrovskému štěstí.

Celou dobu pozoroval dva neznámé elfy. Přemýšlel, co je vedlo k tomu, že se vydali po stopách vlků, které je dovedli až k nim. Sledoval blondáteho elfa a jeho hrdou chůzi. Vždyť je vůbec neznal.

„Mohl bych vědět, odkud vlastně pocházíte? Zmiňovali jste Aren?“ zkusil vyzvídat.

„Tady Frenar pochází z Arenského kraje, z malé vesnice na severozápadě. Nedaleko jsme se potkali a dali dohromady. Severní

hory jsou krásné. Jsou to skaliska snoubící se s vysokými smrky. Já pocházím přímo z Lotherinu.“

„Tak proto,“ došlo Mirilasovi, proč by Anamir raději cestoval do hlavního města, nežli na Dračí Špičák. Byl to měšťan. Byl to zvláštní elf. Něco z něho vyzařovalo. Bylo to něco, co nikdo jiný neměl. Možná to byl způsob, jak se choval a jak se vyjadřoval. Otec Mirilase už od malička vedl ke spisovné mluvě, to ale rozhodně nebylo běžné. A už vůbec ne na vesnici.

„Určitě vás rád uvítám doma. Možná vás i představím otci,“ nasadil šibalský úsměv.

Uběhlo dalších pár hodin. Cestovali dlouho a za celou dobu už nepromluvili jediné slovo. Mirilas byl ponořen ve vlastních myšlenkách. Jakou měli šanci, že je šlechta vyslyší? Určitě si již stěžovalo mnoho elfů, jak tvrdil jeho nový společník. Na druhou stranu málo kdo v Lotherinu. Navíc Anamir vypadal tak sebejistě. Pocházel z hlavního města, mohl tam znát elfy na těch správných místech. Možná, že jejich slova něco změní. Slunce se blížilo k západu a stíny lesa houstly. Blížil se večer. Freanar něco ujídal z brašny u pasu.

„Mirilasi?“ Anamir ho probodával modrýma očima. „Co jsi vlastně dělal v Lenasu?“

„Bývám tam poměrně často,“ řekl. „Není to daleko od domova. Znáám se s místními a mám tam dobré přátele. Tamní lovec Hiron Kurda a stařešina pan Milton byli blízkými přáteli mého otce, což se

ostatně nedá říct o...“ náhle se zarazil. Zeman Naerton a jeho dopis. Vždyť on úplně zapomněl převzít od Nataniela odpověď.

„Děje se něco?“ všiml si odmlky Anamir.

„Dopis,“ schoval obličej do dlaní. „Zeman z Durasu mě tam vyslal s dopisem. Chtěl neprodleně přinést odpověď nazpátek a já na to zapomněl.“

„Myslím, že to pochopí. Okolnosti tomu nepřály.“

„Ne, Anamire, nepochopí. Ty našeho zemana neznáš. Na téhle odpovědi mu záleželo.“ Byli skoro v Durasu a vrátit se nepřicházelo v úvahu.

„Vždyť vás přepadli vlci. Pan Milton nebyl schopen mluvit, natož psát nějaký dopis. Mirilasi, vlci jsou důležitější než osobní problémy zemana.“

„Tak mu to zkus vysvětlit. Včera jsem ho varoval, že se vlci potloukají poblíž vesnice. A jak to dopadlo? Beztak si za to může sám,“ zavrtěl hlavou. „Kdyby situaci řešil, tak vše vyřídím bez problémů.“

„Mrkněte na to,“ přerušil je Freanar a ukázal mezi kmeny. V dáli na kopečku se procházeli dva vlci. Házeli kolem sebe zuřivé pohledy.

„Jsou všude,“ konstatoval Anamir. Uchopil svůj luk.

„Jsou moc daleko. Tam přeci šíp nedoletí. A co když jich je víc?“

„Nestrachuj se, Mirilasi,“ uklidňoval Freanar. „Už jsem se s Anamirem kdysi vsadil a prohrál jsem. On trefí i letícího ptáka. A to doslova,“ dodal potichu a sklopil zrak. Anamir uchopil šíp, pomalu jej založil do tětivy a namířil. Nic netušící vlk očichával pařez. Bylo to dobrých šedesát sáhů daleko. Anamir vydechl a pustil tětivu. Šíp

zasvištěl a skolil vlka přímým zásahem do srdce. Druhý uskočil, zavěřil a zmizel za horizontem.

„Co jsem říkal? Trefil ho,“ připomněl se černovlasý elf. Nastalo ticho. Anamir stál nehnutě a naslouchal okolí. I Mirilas nastražil uši, nic však neslyšel. Jen šum lesa.

„Utekl. Bud' ze strachu, nebo běžel pro pomoc. Ať je to jedno, nebo druhé, nechci tady ztrácet čas a čekat na odpověď. Jdeme do vesnice,“ rozhodl. Mirilas tuto část lesa znal velice dobře. Byli kousek od Durasu.

Stromy se rozestoupily a odkryly tak malebnou vesničku.

„Tak tady je můj domov,“ chlubil se.

„Nádherné místo. Udržované,“ uznal Anamir. „Je vidět, že se místní o svůj kraj starají.“ Západní stěny hrázděných domků osvětlovalo oranžové světlo zacházejícího slunce. Mirilasovi spadl úsměv, když jeho pohled zavadil o zemanovo sídlo. Věděl, že jeho pán nebude spokojen.

„Musím se ještě stavit za alchymistou,“ sdělil přátelům. Zastavili se u studny na návsi.

„Hospoda?“ zdvihl obočí Freanar a začal se rozhlížet jako hladové ptáče. Mirilas ukázal na velký dům, klenot hospodského Raenola Tiera a jeho paní. Hospoda se dědila po mnoho let z generace na generaci a byla známá i v blízkém okolí. Nikdy nezela prázdnotou, a to nejen kvůli proslulému jménu, ale hlavně díky jejich dvěma dcerám, krásným elfkám, které teprve nedávno dosáhly dospělosti.

„To kvůli té ruce?“ zajímal se Anamir.

„Ano. Pořád to bolí. Nechám Airacha, ať se na to podívá. On těmhle věcem rozumí. Počkejte na mě před domem. Rád vás pohostím, až se vrátím. Támhle, je to poslední dům v řadě,“ ukázal.

„Anebo se můžeme potkat v hospodě,“ navrhl Freanar, jeho přítel ho však zpražil přísným pohledem.

„Tak zatím,“ rozloučili se.

Mirilas vstoupil do domu alchymisty. Hned při vstupu ho do nosu udeřil nepříjemný zápach. Airach vždy rád zkoušel nejrůznější kombinace bylin, některé příjemné a voňavé, jiné nebezpečné a zapáchající. Nikdy se netajil tím, když se mu z nové kombinace rostlin podařilo vyvinout nový, ještě silnější jed. Rád se pak chlubil, že jeho tekutina dokáže živého usmrtit do minuty od napití, nebo že jestli se vám dostane krví do těla, padnete do smrtelných křečí již po několika vteřinách. Dokonce se jednou chlubil tím, že jeho nový roztok dokáže smrtelně zranit i při pouhém kontaktu s kůží. Jen si neuvědomoval, že ho nikdo neposlouchal. Spíše ho nikdo poslouchat nechtěl. Když už vkročil do hospody, většinou seděl sám v rohu místnosti.

Ani dnešek nebyl výjimkou. Airach stál shrbený nad svým pracovním stolkem a pod jeho rukama bublala zapáchající tekutina. Byl nižšího vzrůstu, to, co ale ztratil na výšce, si doplnil na šířce. Vlasy měl svázané do dlouhého copu a neustále nosil monokl. Nač ho sundávat, když ho každou chvíli používal. Chodíval dobře oblekaný, rozhodně lépe, než většina zdejších elfů. Co ale na tom, když jeden den zapáchal jak stará moč a druhý zase jak koňský trus. Mirilase vždy zajímalo, zda jeho obchod opravdu tolik vydělával. O jeho mýdla,

voňavky, barvy a různé léčivé masti měla zájem vrchnost. Když někdo umíral, byl ochoten zaplatit jmění za léčbu. Zdejší alchymista navíc úzce spolupracoval s léčitelským sídlem U milosrdné Jeiny a se spoustou dalších léčitelských domů. Zde v Rualu neměl téměř žádnou konkurenci.

„Dobrý den, příteli,“ ohlédl se přes rameno a pozdravil příchozího.

„Dobrý večer,“ opětoval Mirilas.

„Jak mohu pomoci?“

„Cestou do Lenasu mě pokousali vlci,“ ukázal obvázanou ruku.

„Moment. Moment, moment,“ chytl Mirilasovu paži a podíval se z blízka. „Nateklé to není. Podíváme se pod látku,“ začal rozvazovat šátek. „Zase ti vlci. Bylo jen otázkou času, kdy se u mě objeví i někdo z Durasu. Mám tady směs čtvrtníčku a oměje, to už by s nimi zatočilo. Napustit do masa a rozházet po lese, jenže mě se nikdo nezeptá.“ Mirilas se nedivil. Řešit problém trávením bylo drastické a málokterý elf by na to přistoupil.

Alchymista konečně odmotal šátek z paže.

„Hm,“ protáhl moudře, „to vypadá opravdu ošklivě,“ konstatoval při pohledu na bílou látku nasáklou krví. Opatrně sáhl na strup, který měl tvar zvířecího chrupu. „Pěkně vám tu ruku zřídil. Mohlo to vypadat hůř. Vlci mají tendenci trhat maso prudkými pohyby hlavou zleva doprava. Rána je hluboká až na kost, ale máte štěstí, že tesáky minuly tepnu. Pokud by poškodily ulnar, krvácení byste nezastavil. Krev se srazila. A co máme tady?“ zkoumal dále. Vypadalo to spíše, jako by si s Mirilaselem hrál. „Krásná modrá. To bude pohmožděný sval, nebo vnitřní sraženina. Žádná infekce. Jeden si ale nemůže být

nikdy jist. Něco vám na to dám, pane Kardone.“ Vklouzl pod velké skříňky a začal se přehrabovat v šuplících s nesrozumitelným mumláním.

„Tady!“ zvolal vítězoslavně a vytáhl široký list jednoděložné rostliny. „Stáří zranění odhaduji na den až dva?“

„Asi den,“ potvrdil Mirilas. Pohled na jeho potrhanou ruku mu nedělal dobře.

„Hybnost prstů v pořádku?“

„Ano.“

„Sval se zotaví za několik dní, ale bolest může přetrvat i týdny. Žádný zápach,“ nasál zhluboka nosem. „Máte štěstí, hojí se to velmi dobře. Riziko infekce tu ale stále je.“ List smotal do ruličky a promáčkal jej, aby popraskal a zvlhnuł jeho povrch. „To je list plachytníku. Jeho léčivé a protizánětlivé účinky jsou známé po celém světě. Hlavně v žádném případě nepožívat, či vyvařovat,“ upozornil. List přiložil na zranění a paži ovázal čistou látkou. „Teď vám mohu garantovat správné a rychlé uzdravení, pane Kardone.“

„Kolik jsem vám dlužen?“

„Velká tlama,“ přeslechl dotaz. Airach zkoumal otisk krve na bílé látce. „Ještě jsem takový kusanec neviděl. Musel to být velmi silný jedinec.“ Mirilas nevěděl, zda jen přemýšlí nahlas, nebo se mu snaží přednášet o vlčí anatomii. „Velké zuby,“ pokračoval, „a pořádný stisk. Nikdy jsem na nic podobného nenarazil.“

„Pane Airachu, kolik vám tady mám nechat?“

Malý elf se na Mirilase konečně podíval. „Nechte mi tu tři bronzové lorený, pane Kardone, že jste to vy.“ Elf z měšce vytáhl

požadovanou sumu a zaplatil. Ať už měl jakékoliv mínění o zdejším alchymistovi, v jednom si byl jistý. Rozhodně věděl, co dělá.

Mirilas poděkoval a vyšel ven. Zhluboka se nadechl večerního vzduchu, aby odvykl svůj nos od podivného zápachu, který se držel uvnitř. Zaklonil se a zahleděl se na tmavnoucí oblohu. Začínala noční vláda měsíce. V dáli, kousek nad horizontem, spatřil letícího ptáka. Ne ptáka, ale nebeského křížence. K vesnici se blížil oranžovo bílý gryfín. Na zádech nesl elfa. Tento velmi vzácný a vznešený tvor, původně pocházející z bývalého elfího kontinentu Zemotakie, se svými mohutnými křídly opíral o vzduch. Ladně jako šíp plul po obloze a z pozvolna se přibližoval. Zprvu jezdec slétl níž, a když přeletěl nad Durasem, málem škrtał nohama o střechy domů. Mirilas věděl, že to byl posel letící někam na jih a na okamžik zatoužil být v jeho sedle. Jaký to musí být pocit, vidět vše z výšky, letět kam chce a zažít naprostý klid, doprovázený nádherným rozhledem do okolí.

„Zdravíčko, Mirilasi,“ pozdravil ho postarší elf. Mirilas si uvědomil, že jezdec dávno zmizel za korunami stromů.

Opětoval narychlo pozdrav a vyrazil. Anamir s Freanarem na něj už čekali. Seděli na placatém kameni před vchodem ponořeni do přátelské debaty.

„Omluvám se za čekání. Pojd'te dál a chovejte se tu jako doma,“ pozval je. Ukázal jim, kde si mají odložit. Sám si pověsil svůj špinavý plášť na věšák a tesák položil na obouvací lavici. Zavedl je do své prostorné kuchyně, tam je usadil za stůl a postavil vodu na čaj. Dřevo v krbu zapraskalo poté, co několikrát uhodil křesadlem o sebe.

„Pěkný domek, Mirilasi,“ začal Anamir. „Je velký, útulný a hezky zařízený. Je skvělé vidět, že i elfové tak daleko na západě žijí v přepychu.“

„Vše mám po rodičích. Tedy hlavně po otci...“ odmlčel se a šel se přehrabovat do komody vedle krbu. „Mám zde krepabarový květ. Dáte si?“ změnil téma. Anamirovi došlo, že o otci nechce mluvit, a tak jen kývl hlavou na souhlas.

„Krepabarovej čaj určitě neodmítnu. Taky si dam,“ souhlasil i Freanar. Mirilas ze skříňky vytáhl květ aromatické byliny krepas, která původně pocházela z Marwoodského lesa. Otrhal růžové lístky a vložil je do hrnečků. Obsah zalil vroucí vodou, ta se zbarvila do růžova a kuchyň naplnila příjemná vůně. Před každého postavil hrnek, včerejší chléb, zbytek sýra a trochu másla. Sám se pak usadil naproti nim.

„Děkujeme za pohoštění,“ poděkoval Anamir a usrkl horkého čaje.

„Nemáte zač. Jsem rád, že jsem potkal někoho, kdo vidí dále než na špičku svého nosu a hodlá problémy řešit.“ Mirilase zarazilo, když se Anamir poklonil hlavou. Takový projev úcty ho zahřál na srdci. Bylo to neobvyklé gesto. „Jak dlouho se vlastně situací s vlky zabýváte?“

„Těžko říct. S Freanarem brázdíme západní hvozď tak tři týdny. Možná měsíc. Freanar je lovec, takže je přirozené, že ho nynější situace znepokojuje.“

„Když vám škodná začne požírat lovnou zvěř, tak neni divu,“ souhlasil černovlasý elf a lok čaje zajedl chlebem.

„Je to nadšený lovec, který se ve zdejších lesích vyzná. Přišel mi do rány, jako bych si ho snad vymodlil. Pamatuji si, jak jsem ho spatřil prvně. Skoro jsem tě ani neviděl, jak jsi byl ověšen těmi lákadly na zvěř,“ rozesmál se. Frenar však nikoliv. Tupě zíral do svého hrnku. „Vlci se na ně chytali snadno, a tak má nyní Frenar dům plný kůží. Jenže mě se jeho zkušenosti hodily i nadále, a tak jsme společně vyrazili na jih. To, že jsme ulovili několik vlků, určitě nikdo ani nezaznamenal. Je potřeba najít zdroj. Nějaký důvod jejich přemnožení. Nedovedu pochopit, proč jsou tak nevidaně agresivní.“

„Protože likvidují lesní zvěř a dochází potrava,“ vysvětlil Frenar. „Vymýtěj z hvozdu srnce, jeleny, lišky, zajíce i divočáky. Pak začnou požírat sami sebe a nakonec budou nuceni rozšířit své území dál na východ. Začnou se přesouvat a lovit jinde. Teprv až to někomu přijde divný, až za to životem zaplatí dost elfů, tak se o to snad už někdo začne zajímat.“ Opět sklonil hlavu a zacpal si pusou velkým soustem.

„Já sám jim nevěnoval dostatečnou pozornost, dokud jsem neopustil hlavní město,“ podotkl Anamir. „K tomu se musím přiznat. Prostě jsem to neviděl. Zdá se to divné, ale když někdo žije ve městě delší dobu, jako by jej zdi Lotherinu odřízly od zbytku ostrova. O vlčích kolovaly pouze historky, kterých je po hospodách spousty.“

„Ale od toho je přece Edna rozdělená do krajů a každý kraj je přidělený nějakému pánu.“

„Však já je nehájím, Frenare. Jen poukazuji na to, že i vážné věci lze snadno přehlédnout.“

„Dokud jim nepřestanou cinkat lorenny v jejich pokladničkách,“ dodal kousavou poznámku. Anamir stlačil rty k sobě, nic ale neřekl.

„Tak doufejme, že se nám podaří tu bariéru společně prolomit,“ odvětil Mirilas. Stále nevěřil, že by je někdo v hlavním městě vyslechl. Anamir ale působil tak jistým dojmem, že si nechal pochyby pro sebe. Možná znal někoho, kdo se stýká s místními pány. Možná jeho otec. Nebo chtěl zkusit štěstí u rychtáře? Mohli by je na radnici vyslyšet.

„Vyrazíme zítra po obědě,“ rozhodl Anamir. „Nemá cenu cestu odkládat. Každým dnem nám počet vlků narůstá a jejich agresivita se stupňuje. Otálení ničemu nepomůže.“

„S tím souhlasím,“ přikývl Mirilas. Blondřatý elf ale nevypadal, že by chtěl smlouvat. „Ráno se ještě musím stavit za zemanem.“

„Zařid' si, co potřebuješ,“ vzal na vědomí. Frenar zdvihl hlavu od prázdného hrnku a řekl:

„Čaj jsem vypil a teď by bodlo ještě nějaký pivko před spaním.“ Pokukoval po místnosti.

„Mohu nabídnout jen víno z jižních kopců,“ vstal Mirilas a položil na stůl zaprášenou láhev. „Jen si dejte, ale já si jdu lehnout. Je pozdě a těším se na noc v pohodlí domova. V pokoji pro hosty jsou dvě postele. Dobře se vyspěte a ráno se uvidíme.“ Elfové mu popřáli klidné spaní a Mirilas zmizel za zavřenými dveřmi své ložnice.

Probudily ho kroky. Následně vrzly dveře a cinkla čajová konvice. Otočil hlavu k oknu a podle paprsků slunce usoudil, že je pozdě ráno. Vyhrátá přikrývka dokáže být zrádná. Odkryl peřinu a vstal. Slyšel hlas Anamira, jak se na něco ptá. Slyšel i následnou odpověď od

Freanara. Cítil se trochu trapně, že jako jejich hostitel zaspal, ale domácí postel měla své kouzlo. Rychle na sebe hodil čisté oblečení a vešel do kuchyně.

„Dobré ráno, Mirilasi,“ pozdravil jako první Anamir. Stál u zapáleného krbu. „Vstali jsme o trochu dříve, a tak jsem dal vařit vodu na čaj.“

„To je v pořádku. Říkal jsem, ať se tu chováte jako doma,“ odvětil. Byl naopak rád, že po dlouhé době nebude snídat sám. Je těžké a depresivní, když musí čelit prázdnému domu. Jen ticho a pusto, žádné kroky otce, rány kladívkem, strouhání nože, nebo matčiny prsty ve vlasech. Dlouho žil sám, a proto raději trávil čas na cestách.

Pozdravil se i s Freanarem. Na něm bylo vidět, že ten nápad se vstáváním rozhodně nebyl jeho. Opláchl si obličej vodou a posadil se za jídelní stůl. Anamir nakonec trval na tom, že udělá něco k jídlu. Před každého postavil hrnek s ovocným čajem a chléb namazaný medem. Sám nakonec usedl a zahleděl se z okna ven. Bylo jasno a otevřeným oknem dovnitř vnikal sílící hluk probouzející se vesnice. Byl slyšet jemný tón píšťaly.

Dosyta se najedli a Mirilas sklidil nádobí. Opřel se o otevřenou okenici a nadechl se jarního vzduchu.

„Musím za místním zemanem,“ řekl sklesle.

„Můžeme jít s tebou,“ navrhl Anamir.

„To nemusíte. Rozhodně o nic nepřijdete,“ snažil se to zamluvit. Pravdou ale bylo, že je tam nechtěl. Báł se toho, jakou scénu zeman stropí.

„Tak alespoň mezitím omrknem hospodu,“ zkusil Frenar, Anamir však jeho poznámku přešel s nezájmem.

„Rádi tě doprovodíme,“ rozhodl. Zdálo se, že čím víc nechtěl zemana představit, tím více ho chtěl Anamir poznat.

„Nu dobrá,“ kývl hlavou nakonec.

Celou cestu přemýšlel, jestli jim nemá přiblížit, jaký zeman vlastně je. Co když se ale bude chovat slušně? Pak by Mirilas vypadal, jako by chtěl pošpinit jeho jméno. Moc dobře si pamatoval svou první zkušenost s ním.

„Kdo si zatraceně myslíte, že jste?!“

„Ten povoz nepatřil vám. Jakým právem si ho chcete přivlastnit?“

„Já jsem ze šlechtického rodu. Jsem syn Rafaelův, pán Durasu a správce západních polí. Má vesnice je proslulá napříč Rualem. To proto!“

„Jen zloděj bere, co jeho není.“

„A dost!“ zvuk rozbitého porcelánu. Mirilas seděl ve svém pokoji za zavřenými dveřmi. Jeho otec zemana Naertona vpustil do domu a od té doby hádka eskalovala. Nyní byly jejich hlasy slyšet i přes zavřená okna ven. „Zapomínáte, kdo jste, pane Kardone. Máte snad šlechtickou krev? Ne! Váš otec je Tiriol Kardon, farmář z Arenského kraje. Myslíte si, jak k vám všichni vzhlíží a jak vás obdivují, ale to si jen nalháváte. Všichni prohlédnou vaši masku.“

„Vám už ani maska nepomůže.“ Mirilas znal ten pohrdavý tón. Rovnou si zacpal uši. Jeho otec nikdy neustupoval. Ať už tak nebo tak, neskončil, dokud nebyl vítězem hádky.

Přes kolena cítil dunění dubových prken podlahy. Dlouho váhal, zda chce slyšet pokračování rozepře.

„...vodu jste si chtěl povoz přivlastnit?“ poodkryl svá dlouhá ouška Mirilas. „Lariam Fahrím ten vůz používal každý den. Měl snad zboží nosit v ruce?“

„Vy hlupáku. Já seru na jeho povoz. Já potřeboval tu zadní bednu. K čemu by mi byl, sakra, povoz?“ nastalo ticho.

Mirilas do dnešního dne netušil, co bylo v té bedně, že zeman láteřil jako smyslů zbavený. Pamatoval si ale výraz svého otce, když vstoupil k němu do pokoje. Byl zlomený. Bylo to poprvé, co skončil jako poražený. Co také mohl dělat? Vzepřít se šlechtici? I tak mohl být rád, že ho Naerton za jeho troufalost nepotrestal.

Rozhodl se mlčet. Uchopil klepadlo dveří radnice a zabouchal.

Neuběhla ani chvíle, cvakla klika a před nimi stanul rychtář Kairos. Nejprve se pousmál, když ale spatřil neznámé obličej, zatvářil se vážně.

„Ahoj, Mirilasi. Rád tě vidím. Naerton je nervózní jak hladový pes. Už se to nedalo vydržet.“ Opravdu na něm byla vidět úleva, neustále však těkal očima mezi dvěma cizinci. Teď už si byl Mirilas jist, že byla chyba je sem vodit. Bylo však pozdě.

„Ahoj,“ opětoval. „Pozveš nás dál?“

„Ale samozřejmě,“ řekl váhavým tónem a ustoupil, aby mohli hosté projít. Provedl je chodbou a ukázal na schodiště vedoucí do zemanovy pracovny.

Mirilas zaklepal a vstoupil. Pan Naerton je očekával připraven na své pohodlné židli za pracovním stolem. Tentokrát na něm neležely žádné pergameny, knihy, či jiné písemnosti, pouze lahvička inkoustu s perem uvnitř. Jednoznačně je vyhlížel schovaný za skleněnými šestihrany okna. Tuto skutečnost potvrzovalo i to, že jej dva neznámí elfové nezaskočili.

„Dobrý den, pane Naertone,“ pozdravil Mirilas. Cizinci se uctivě poklonili hlavou. Zeman je sledoval s kamennou tváří.

„Už bylo načase, pane Kardone,“ ani nepozdravil a přidal důraz na jeho jméno. Dal tak najevo, že mu zde přítomnost cizinců nevyhovuje. Mirilas došel k pracovnímu stolu a posadil se na židli. Oba jeho přátelé se postavili za něj a něco si pošeptali. Obloustlý elf se je rozhodl ignorovat. „Přinesl jste mi odpověď?“ zdvihl obočí. Mirilas zaváhal.

„Nepřinesl,“ odpověděl. Zeman si za to mohl sám. Nejen že ho Mirilas varoval před vlky, ale ještě za to málem zaplatil životem.

„Co prosím?“ Kamenný výraz byl tentam. Jeho vrásky ztmavly, nozdry se rozšířily. Položil lokty na stůl a předklonil se. „Nebyly snad mé instrukce jasné? Zvláště ta, že to spěchá?“

„Mě a pana Milтона ve hvozdu přepadli vlci. Máme štěstí, že jsme naživu,“ obořil se Mirilas. „Nebýt mých přá...“

„Co jste, zatraceně, dělali ve hvozdu? Kdo se vás o to prosil? Hledali jste tam snad mûzu, abyste mi mohli napsat odpověď ve verších?“

„Požádal mě o pomoc.“ Mirilase urazilo, že se ani nepozastavil nad tím, že mohli přijít o život. Že jejich ohlodané kosti mohly ležet hluboko v lese.

„A co?!“ Atmosféra v místnosti houstla. „Přeci jste plnil můj úkol,“ zdůraznil slovo můj. „Důležitý úkol. Zatraceně důležitý!“

„Důležitý úkol, jako uplatit stařešinu Lenasu?“ Nearton otevřel ústa, nevytloukl však žádný zvuk. Probodával Mirilase zlostným pohledem.

„Víte, jaký trest vás může stihnout za porušení pečete, pane Kardone?!“ bouchl dlaní do stolu a zrudl v obličeji.

„Nic jsem neporušil,“ ohradil se Mirilas. „Nataniel Milton je můj přítel. Pověděl mi to.“

Naštvaný zeman nevěděl, co na to říct. Krev se v něm vařila. „Jste nezodpovědný, jako byl váš otec. Strkáte nos do cizích věcí, narušujete mír a pořádek. Dříme ve vás stejná namyšlenost, jako v něm. Jen aby vás svět nesežvýkal, jako jeho.“

„Možná, pane zemane, byste se měl zajímat o bezpečnost ve vašem kraji místo toho, abyste hrál své politické hry.“ Mirilas pochopil, že byl dosti troufalý. Nemohl dýchat, nemohl přemýšlet. Chtěl odejít.

„Kde je tedy měch s mým... darem?“ Mirilas se zarazil.

„Zůstal u stařešiny,“ řekl. „Zapomněl jsem na něj. Ten den mě pronásledovali krvežízniví vlci a chtěli mě sežrat.“

„Do prdele!“ tentokrát do stolu udeřil pěstí. „Ten náhrdelník byl cennější než celý váš majetek,“ zuřil a mířil na Mirilase ukazováčkem. „To jste tak neschopný?“

„Kdybyste řešil situaci s vlky, tak se to nestane,“ bránil se.

„Jakou kurva situ... Pitomí elfové!“ Zeman náhle zbledl. Zašustil toulec a zapraskala tětíva. Anamir udělal krok vpřed a Mirilasovi se vedle ucha zaleskl hrot šípů.

Bylo ticho. Naprosté ticho. Šlechtic s otevřenými ústy zíral na založený šíp. Mířil mu přímo mezi oči. Na čele mu vyrašily kapky potu.

„Nikdo nebude urážet mou čest a už vůbec ne egocentrický, arogantní elf s tak tlustou řítí, že se sotva vleze do křesla!“ procedil skrze zaťaté zuby blondatý elf. Nikdo už neřekl ani slovo. Nikdo se neodvážil pohnout. Jako by sebemenší pohyb, či dokonce zachvění vzduchu mohlo přetrhnout pomyslné stéblo, které drželo tětívu napjatého luku.

„Anamire?“ ozval se Frenarův tenký hlásek. Opatrně mu rukou sklonil zbraň. Mirilas se konečně otočil. To, co uviděl v Anamirově obličejí, budilo nepředstavitelnou hrůzu. Ve tváři se mu mísil pocit zhnusení a zlosti. Bez jediného mrknutí probodával zemana Naertona pohledem, který by zahnal i medvěda. Nic neříkal. Se skloněným lukem sledoval, jak se obtloustlý šlechtic mlčky potí ve své pohodlné židli.

Náhle Anamir povolil obličejové svaly. Věnoval rychlý pohled Mirilasovi s Frenarem, otočil se a zmizel ve dveřích. Mirilas se

podíval na bledého zemana Naertona. Ten se pomalu předklonil a výhružně zašeptal:

„Vypadněte!“ Ani jeden na nic nečekali. Seběhli po schodech dolů a opustili radnici. Ani se nerozloučili s Kairosem.

„U Menerase, takhle jsem Anamira ještě nezažil,“ promluvil Frenar. Nevěděl, co si o tom má myslet. Mirilas na tom byl ale mnohem hůř. Naerton byl zeman a Duras byl jeho léno. Jestli s ním neměl dobré vztahy předtím, tak teď už rozhodně ne.

„Co to do něj, zatraceně, vjelo? Má vůbec tušení, co vlastně provedl?!“ Frenar nechápavě pokrčil rameny. „Naerton je přeci šlechtic, syn Rafaelův. Za útok na šlechtickou krev hrozí i smrt.“

„On si s těmahle věcma nikdy moc nelámal hlavu.“

„Tak to je skvělé,“ rozhodil rukama. „Kam vůbec šel?“

„Viděl jsem ho u starýho mlýna. Táhle,“ ukázal k velkému dubu, který se hrdě větvil nad vyschlou strouhou vtékající do blízkého jezera. Anamir se opíral o starý plot a pozoroval jeho klidnou hladinu. „Věděl jsem, že je horkokrevnej, ale tohle?“ Vydali se za ním.

„Tohle bude mít dohru, Frenare. Až si ten tlustoch uvědomí, co se vlastně stalo, přivede sem vojáky z Roweny. Celé to začne u mě, protože já tu bydlím. Měli bychom odejít co nejdříve.“

„Však se tu stejně nehodláme zdržovat, ne?“ Neuvědomoval si však, do jakých problémů Mirilase namočil. On má v Durasu dům a všechn svůj majetek. Jednou se bude muset vrátit. Možná že nedržel šíp, ale přivedl je jako své přátele do domu Naertona.

Frenar se opřel vedle svého přítele a s klidem se ho zeptal:

„Všecko v pořádku?“

„Něco by snad nemělo být?“ promluvil jistým hlasem blondák. Odhrnul si vlasy z čela a ani se neohlédl. Sledoval klidnou hladinu jezera.

„Anamire,“ spustil opatrně Mirilas, „víš, že panu Naertonovi v žilách koluje urozená krev? Zkažená jak týden stará mršina, ale pořád urozená.“ Anamir se na něj podíval a pustil se rozvrzaného plotu, který pomalu šířala dřevomorka.

„Ty se ho snad zastáváš?“

„To ne, ale, u všech bohů, on je šlechtic.“

„Já vím, kdo on je. To ale jeho chování neomlouvá,“ stál si za svým.

„A tebe snad jeho chování opravňuje k hrozbě smrti? Vždyť jsi na něj vytáhl luk jak na lovnou zvěř. Anamire, já tady ve vesnici žiju. Mám tu majetek po svém otci.“

„O to více by sis měl uvědomovat, jaký zeman to je. Já...“ Nevěděl, jak pokračovat. Stále nechtěl přiznat chybu a vyhýbal se Mirilasovým očím.

„Já jeho rozmary snáším celý život. Nechápeš to? Za tohle si mě podá. Další den přijde s vojáky, odvede mě na Dračí Špičák a na nádvoří mě vsadí do klády. A když se nevrátím, tak zabaví můj majetek.“

Anamir vydechl a sklopil hlavu. Pochopil, že neudržel nervy na uzdě. „Neboj, Mirilasi. Tohle všechno si zodpovím sám. Za chvíli vyrazíme do Lotherinu a já se postarám o to, že chování místního zemana bude mít následky.“ Mirilas nevěděl, co na to říct. Anamirovi nedocházelo, že to jeho chování bude mít následky. Možná že zmizí

v ulicích hlavního města, Mirilas se ale bude muset vrátit. Jeho čest mu uvaluje povinnost sdělit Naertonovi, kde je Anamirovi konec. Možná že když projeví lítost, vyvázne z toho incidentu jen s menšími problémy. Ale určitě ne bez nich.

Pootevřel ústa, aby promluvil. Když spatřil Anamirův nesmlouvavý výraz, rozmyslel si to.

„Nevím jak na vás, ale na mě přišel hlad,“ vložil se do konverzace Frenar.

„Jak jinak,“ rýpl si Anamir.

„Jestli chceš vyrazit už v poledne, asi bysme se měli naobědvat dřív,“ stál si za svým.

Anamir nakonec souhlasně zakýval hlavou a společně vyšli k vesnici. Už z dále viděli, jak se ulice hemžily elfy. Mirilas si všiml povozů a obchodních karavan přijíždějících do Durasu. Blížily se květnové trhy, velká jarní událost tady na západě. Mnozí obchodníci se sjížděli i o několik dní dříve. Pro hospodského Raenola a jeho dvě půvabné dcery to bylo období velkého zisku. Začínaly rušné dny.

2. TRENAUŘÍ SPOLEČNOST

Trojice v hospodě strávila dopoledne. Obsluhovala je mladá Liriam Tierová a Freanar po ní celou dobu házel očkem.

„Doufám, že víš, že s tebou koketuje jen pro to, aby prodala víc piva,“ upozornil ho Anamir.

„Jen žárlíš, že tebe si nevšímá, morousi.“ Pozdvihl korbel a zamával jím vzduchem.

„Copak nevidíš, že ta koketuje úplně s každým?“

„Kromě tebe,“ popichoval dál. Anamir jen zakroutil hlavou.

Hospoda byla plná k prasknutí a zvesela se slavil začátek jarních trhů. Nejen místní, ale i obyvatelé sousedních vesnic, cestovatelé a poutníci si užívali dobrého jídla a pití. Pokoje v přístěnku byly již dávno obsazené a Duras se poprvé v tomto roce začal probouzet.

„Nazdar, krasavice. Přines nám tři rezamírský vodky,“ objednal Freanar, který byl ve svém živlu. Pivo teklo proudem a elf nechtěl zůstat pozadu. Prsatá elfka na stůl položila tři dřevěné panáky tvrdého alkoholu a trojice si s ťuknutím připila. Rezamírská vodka pocházela ze střední Mirendie a byla známa pro svou sílu. Alkohol odlehčil jejich srdcím a starosti rázem zmizely.

Jak tam tak seděli a popíjeli, pomalu minulo poledne. Na jejich stolech zbyly jen prázdné mísy od oběda a vypité korbely od piva.

„Počítám, Anamire, že dva dny cesta do Lotherinu zabere. Minimálně jednou někde přenocujeme. Vezmu cestovní batoh a nějaké jídlo,“ navrhl Mirilas.

„To je dobrý nápad. Vezmi jen to nejnnutnější pro případ, že nebudeme stavět po hospodách.“

„Nebudem?“ probudil se Frenar a škytnul.

„Ne. Tohle není cesta poznávání edenských kulinářských specialit. Nemáme moc času.“

„Ale takovej oběd zabere půl hodinku nanejvýš.“

„S tebou určitě,“ pochyboval. „A k tomu ještě snídaně a večere.“

„A svačina?“

Anamir nad tím jen mávl rukou. „Vezmi hlavně chleba, Mirilasi.“

„Možná doma najdu nějaký zbytek sýra, jablko nebo kousek másla. To se do batohu určitě vejde,“ řekl a položil na stůl svou útratu.

„A co klobásku, Anamire? Nebo jitrnici?“ Ten Frenarovu poznámku přešel a vytáhl srolovanou mapu, kterou rozložil na stole. Byla malá, ale podrobná a velice přesná. Jednoznačně práce zkušeného kartografa.

„Půjdeme nejprve na východ okolo Dračího Špičáku. Pokračoval bych přímo na sever. Sejdeme tak z hlavní cesty, ale dostaneme se tím směrem k brodu přes Riucon a pak přímo do hlavního města.“

Mirilas tudy nikdy nešel, ale věděl, že je to nejrychlejší cesta do Lotherinu. Často se potloukal v okolí Dračího Špičáku, sídla pána Rualu. Párkrát zdejšího šlechtice i viděl. Jmenoval se Hiarem, syn Noistera, kníže Rualský. Byl to hubený elf s dlouhými černými vlasy spletenými do culíku. Liboval si v drahých oděvech a rád pořádal